

Perry Rhodan

KURT MAHR

Modří trpaslíci

Knihovnička Perry Rhodan 62

Přeložil Jaroslav Kuťák

Mullon si nezakládal na formalitách, ale když se za ním zničehonic rozletěly dveře a kdosi bez zaklepání vtrhl dovnitř, nazlobeně se otočil.

Byl to Milligan.

„Boosterje nemocný," vyhrkl. „Má nějakou hrozně divnou nemoc, šéfe."

Mullon se okamžitě přestal zlobit.

„Kde je?"

„Doma. Právě chtěl..."

„Dobře. Řekl jste o něm Docu Flahertovi?"

„Ještě ne. Já..."

„Tak za ním běžte! Ať se na Boostera podívá. Fraudy půjde ^určitě taky."

l Z druhé místnosti malého domu se ozval ženský hlas: „Jistěže půjdu! Milligane! Utíkejte pro Flahertyho!"

Milligan se obrátil na pětíku a zmizel.

Fraudy vyšla z pokoje, který pyšně nazývala kuchyní, přestože to tam bylo zařízení i na řadu jiných věcí a podle toho to tam vypadalo.

„Takže já jdu," řekla a odhodila si loknu z čela. „Postarej se, abys dokončil ten seznam."

„Rozkaz, paní generálko," usmál se Mullon. „Až se vrátíte, budu hotov."

Fraudy odešla. Mullon se opět věnoval seznamu, na kterém pracoval, než přiběhl Milligan. Seznam měl obsahovat všechny věci, které potřebovala čtyřčlenná skupina při průzkumné expedici do severních hor. Lidové shromáždění, jehož prezidentem Mullon byl, schválilo rozhodnutí vyslat expedici do západního okolí města Greenwich. Mullon totiž tvrdil, že nikdo nemůže zaručit bezpečnost osídlenců, dokud nebudou znát alespoň nejbližší okolí osady. Většina lidí to chápala - snad až na pár Hollanderových příznivců. Shromáždění pak rozhodlo, že budou vyslány nejméně dvě expedice. Jedna do západní pahorkatiny, druhá na východ do džungle.

Protože však z trosek lodi Adventurous - na níž sem bylo ze Země deponováno osm tisíc lidí - byl zachráněn pouze jeden vrtulník, měly expedice proběhnout po sobě. Nejdříve do hor, pak do pralesa.

Mullon byl pověřen vedením obou expedic a hned se s velkým zaujetím vrhl do práce.

Přesto se mu však nepodařilo dokončit seznam včas. Když se Fraudy vrátila, obrátil se a vyloženě se jí lekl,

„Co je...?"

„Boosterje mrtev!" vyhrkla Fraudy. „Šlo to s ním tak strašně rychle z kopce..."

Mullon vyskočil.

„Nač zemřel?"

„To nikdo neví," vzlykala Fraudy. „Flaherty má problém. Pozval si na konzultaci Weeneyho a Ashburryho, ale oba vědí stejně málo jako on."

„Jak se ta nemoc projevuje?"

Fraudy si setřela slzy a vysvětlovala: „Booster právě přeorával kus země. Chtěl vyzkoušet setbu. Najednou se mu slabostí podlomila kolena. Myslel si, že je to jeden z těch záchvatů únavy, způsobených nezvyklým okolím, ale nepřešlo ho to. Když chtěl znovu vstát, nedokázal to a upadl. Volal o pomoc. Milligan ho našel a odvezl ho domů. Mezitím se na Mullonově kůži vytvořily modré puchýře."

Když jsem k němu s Flahertym dorazila, už sotva mluvil. O deset minut později zemřel." „Co jste s ním udělali pak?" „Vzali si ho doktoři na pitvu." Mullon zvažněl. „Doufejme, že ta nemoc není nakažlivá!" zamumlal.

^ A ^

Nejdříve to tak nevypadalo. Uplynuly dva dny, aniž by byl hlášen další případ podobné choroby. Třetího dne však onemocněli dva muži, o kterých se vědělo, že s Boosterem neměli nikdy nic společného.

Jejich nemoc nabrala zcela jiný průběh. Na začátku sice taky stála slabost, ale trvalo několik hodin, než se objevily ty modré puchýřky - a hlavně jejich nemoc nekončila smrtí, alespoň prozatím ne. Oba nemocní byli pod kontrolou doktorů Flahertyho, Weeneyho a Ashburryho v nemocnici - o něco větší chatrči uprostřed městečka.

Události však byly natolik vážné, že Mullon musel svolat zvláštní poradu shromáždění, aby vyslechlo doktory.

Ti toho však moc neměli. Na Zemi pracovali jako obvodní lékaři a až tady se museli věnovat bakteriologii.

Nejmladší a nejtíživostivější z doktorů - Weeney - tvrdil, že se mu podařilo najít virus, který tuto zvláštní nemoc vyvolává. Podle všeho však virus reagoval na

pozemské medikamenty podobně jako slon na píchnutí komára - totiž vůbec nijak. Studium viru vyžadovalo čas.

Lidové shromáždění rozhodlo, že situace je sice vážná, ale nelze kvůli ní nekonečně dlouho odsouvat vyslání průzkumné expedice. Mullon proto stanovil její zahájení na příští den ráno.

^^^

Následujícího rána byly ohlášeny další tři případy nemoci. I tito pacienti byli odvezeni do nemocnice a byli bedlivě pozorováni. U žádného nedošlo k tak rychlému průběhu jako u Boostera. Doktoři tudíž došli k závěru, že Boosterův případ tvoří výjimku.

Mullon určil další členy expedice - svou ženu Fraudy, bývalého člena posádky Adventurous Milligana, Pashena, který dříve patřil k Hollanderovým stoupencům, ale prohlédl a nyní tvrdil, že Hollanderovy záměry a plány by osídlenec rychle a zaručeně dovedly do záhuby. Pashen býval na Zemi sanitářem, proto si ho Mullon vybral. Když už s sebou nemohl vzít doktora, protože jich v Greenwichi žilo žalostně málo, tak aspoň sanitářka.

Brzy ráno byl vrtulník naložen nejdůležitějšími věcmi: proviantem, zbraněmi i malou vysílačkou.

Mullon odstartoval přesně v sedm hodin místního času, za, svítání. Stroj se odlepil od země a zmizel v zamlženém pološeru.

^ A ^

Nikdo nesledoval čtyři muže, kteří od severní pláže malého města pozorovali start helikoptéry. Jeden ze Čtveřice byl malý, obtloustlý mužík, pokulhávající na pravou nohu. Walter S. Hollander, kdysi hlava sekty přírodních filozofů a Mullonův nejzarytější nepřítel, se mezitím sice vyléčil ze zranění, ale noha zůstala tuhá.

„Takže do toho!“ rozkázal Hollander. „Nejpozději za hodinu bude tak jasno, že by vás mohli z Greenwiche vidět. Víte, co máte udělat?“

„Jistě,“ odpověděl jeden z mužů. „Jen doufám, že dobře víte, co po nás chcete.“ Hollander přikývl. „Samozřejmě že to vím. A vy zase znáte odměnu: Jakmile bude Mullon zneškodněn, stanete se mými nejbližšími spolupracovníky ve vládě. Ale teď se ztraťte!“

Trojice uposlechla rozkaz bez pozdravu. Otočili se doleva, zahnuli k západu a za pár minut zmizeli.

Hollander se díval za nimi. Byl to otrlý chlap, ale když sledoval své tři žoldáky s ukradenými zbraněmi, začínal odhadovat, co se stane.

Až si někdo všimne, že z města zmizeli tři muži a že někdo vykradl zbrojnici,

najde se dopis, ve kterém bude psáno, že: „Tři stateční muži vyrazili na vlastní pěst prozkoumávat okolí Greenwiche.“ Za takových okolností nebude krádež zbraní zločinem.

Ovšem ti tři, Harper, Glannon a Cislarczik, se pokusí zneškodnit Mullona, pak se vrátí do města a pomohou Hollanderovi strhnout na sebe vládu nad osídlenec.

Pokud se jim to nepovede, Hollander se postará, aby je už nikdy nikdo nespasil. Ale nebál se, že by jim to nevyšlo. Mullon s nimi nepočítal, to bylo jejich výhodou. Hollander se otočil a spokojeně se vracel do svého domu. Chtěl být zpátky než se úplně rozední, aby si nikdo nevšiml, že byl někde pryč.

-> ^^

Vzdálenost z Greenwiche až k podhůří severních hor představovala asi sto kilometrů. Mullon osobně řídil vrtulník. Letěli zvolna, ve výšce několika set metrů, a kochali se pohledem na panenskou přírodu. Fraudy seděla vedle něj a věnovala se natáčení záběrů kouzelné, bizarní, nedotčené krajiny.

Milligan a Pashen se soustředili na pozorování. Po chvíli Milligan objevil několik šedobílých bodů, rychle se pohybujících po jedné ze skalních stěn. Hory podle všeho nebyly tak docela bez života. Žila tam zvířata, a protože je bylo možno rozpoznat i z výšky dvou tisíc metrů, musela to být poměrně velká zvířata.

Mullon byl technik a vyznal se v obsluze vrtulníku. Věděl, že se nemůže odvážit letět níž kvůli turbulencím a vzdušným proudům mezi skalními hřbety. Dvě hodiny studoval krajinu, aby zjistil, kde je vysoká pravděpodobnost pro bezpečný let. Pak teprve slétl níž.

Ale zvířata, na která Milligan upozorňoval, mezitím někam zmizela.

* Mullon letěl úzkou soutěskou, až se dostali do zeleného údolí, vhodného pro přistání.

Ticho, které se kolem nich rozhostilo, když dosedli a vypnuli motory, bylo úžasné.

Fraudy vypnula kamery a Mullon se obrátil na Milligana s Pashenem: „Vytáhněte stany a postavte je pod strom! Myslím, že tady chvilku zůstaneme!“

Oba muži vyvinuli pozoruhodnou aktivitu.

Fraudy a Mullon zůstali sedět v kabině.

„Krásný svět,“ zamumlala Fraudy.

Ale Mullon nebyl právě naladěný na sentimentální strunu, proto opáčil: „Ale prokletý svět, pokud se tu někde nablízku nenajde voda!“

^ A ^

Harper, Glannon a Cislarczik mezitím prožívali tvrdé hodiny. Cestu za Mullonem museli urazit pěšky, nic jiného jim nezbývalo.

Když vyšlo slunce, páliho je do tváří. Vlasy měli tak horké, až se jim zdálo, jako by cítili každý vlas samostatně, zbraně připomínaly kamna a velmi těžce se dýchalo. Vzduch se mihotal a cesta neubíhala.

Travnatá rovina byla poseta křovím a osamocenými stromy. Harper, který skupinku vedl, brzy pochopil, že musejí častěji odpočívat ve stínu, jinak by se nikam nedostali. Jejich cesta se podobala přískokům: Rychle přebíhali z jednoho stínu do druhého a dostávali se tak stále kupředu, ovšem Harperovi bylo jasné, že to vydrží jen pár hodin. Pak musela nutně přijít velmi dlouhá přestávka, kterou si však nemohli dovolit. Došlo mu, že Hollander je vyslal ve špatnou dobu. Kolem osmé zastavili ve stínu velkého stromu. „Takhle už dál nemůžeme!“ oznamoval Harper. „Jasně!“ posmíval se Cislarczik a rozhlížel se. „Sám se divím, že mi jazyk nevisí až u země. Ale co teda uděláme?“

„Počkáme,“ rozhodl Harper. „Počkáme, až zapadne slunce a až se trochu ochladí.“ „Tím ztratíme skoro třicet hodin,“ namítal Glannon. „No a? Radši ztratit třicet hodin než se uštvať na žhavém slunci k smrti!“

„Máš recht. Takže co teď? Můžeme se aspoň napít?“ Harper však mávl rukou.

„Neblázní, Tu preparovanou vodu budeme ještě potřebovat. Snad do té doby narazíme na nějakou řeku.“ Cislarczik na něj zlostně pohlédl.

„K čemu mi bude preparovaná voda?“ vyjel hrubě. „Mám žízeň jako trám a neudělám už ani krok bez napití. Takže se napij jím“

„Zkus to!“ radil mu Harper.

Cislarczik ho znal teprve pár dní. Nevěděl, co to znamená, když Harper mluví pomalu a tise. Odvázal si od opasku polní láhev, odšrouboval ji a přiložil k ústům.

Právě se chystal polknout první lok, když ho zleva do tváře zasáhla Harperova pěst. Cislarczik zařval a zapotácel se.

„Počkej, ty...,“ zavrčel Cislarczik.

Bolest byla přímo šílená a Cislarczik měl co dělat, aby neviděl rudě.

Pak vyrazil do útoku. Byl to vysoký ramenatý muž a byl si jist, že Harpera hned napoprve srazí k zemi. Ale Harper zachoval chladný klid. Uskočil do strany a nechal toho obra proletět kolem sebe o půl kroku. Bleskurychle ho popadl za límec, stáhl ho kus zpátky a udeřil hranou dlaně mezi lopatky.

„Láhev!!“ zvolal Glannon. „Vytéká!“

Harper se ohlédl. Cislarczikova polní láhev ležela pár kroků dál v trávě a její obsah pomalu ale jistě mizel v suché zemi.

Harper se pro ni sehnul, obrátil ji hrdlem dolů a nechal ji úplně vytéct.

„Už ji nepotřebuje,“ řekl suše. Glannon polkl.

„Máš papír a něco na psaní?“ vyjel na něj Harper. „Honem, napiš mu...,“ ukázal na bezvědomého Cislarczika, „...že jsme odešli na severoseverozápad, abychom se dostali k řece.“

Glannon provedl, co mu bylo přikázáno. Teprve když vedle Cislarczika položil do trávy lístek, odvážil se zeptat; „Ale on přece nemá kompas! Jak pozná směr?“

Harper pokrčil rameny.

„To je jeho problém. Nemá se chovat jako hlupák.“

Vyrazili a o omráčeného muže se už nestarali. Asi, po hodině mlčenlivé chůze před sebou uslyšeli temné dunění. Zanedlouho stáli na břehu divoké horské bystřiny.

^ A ^

Měli štěstí. Zatímco MiHigan s Pashenem stavěli stany, Fraudy s Mullonem našli uprostřed lesíka jezírko. Končily v něm dva potůčky, stékající ze západní stěny. Odtud pak už voda netekla nikam, pravděpodobně proto, že se stačila odpařovat.

Jezírko nebylo od stanů dále než pár kroků, ale zakrývaly je koruny stromů, proto je Mullon z vrtulníku neviděl.

Když stany stály, Mullon rozdělil přiděly. Pili k nim vodu z jezírka. Chutnala zvláštně, ale byla dobrá a příjemně chladná.

Pak Mullon přikázal provést rutinní práce: posbírat vzorky půdy, rostlin a vody, zakreslit okolí do provizorních map a určit stanoviště.

Pracovali až do poledních hodin, pak následovala dvouhodinová přestávka a kolem jedenadvacáté hodiny, to znamená na

10

tamější podmínky brzy odpoledne, vyrazili Mullon a Pashen vrtulníkem k severu, aby upřesnili mapy.

Fraudy zatím sepisovala expediční zprávu a Milligan dostal na starost hlídám tábora. Protože se však zatím v okolí neukázala ani stopa po žádném tvorů, vyjma brouků a motýlů, Milligan tento úkol nepovažoval za nikterak těžký, takže když půlhodinku poseděl ve stínu, opřený zády o strom, nebylo divu, že usnul.

Když Fraudy o hodinku později dopsala zprávu, našla ho tak. Nechala ho spát, chvíli uvažovala, co užitečného by mohla udělat, a nakonec vykročila k jezírku,

Ve stínu obrovitých stromů lesíku bylo příjemně. Fraudy našla malou louku a lehla si do trávy. Zanedlouho ji přemohla ospalost a Fraudy se jí nijak nebránila.

Ale pak za sebou v křoví zaslechla tiché zašustění. Prudce se ohlédla a posadila

se. Nejdříve neviděla nic než zaprášené, slunečními paprsky zalité křoví, ale pak objevila Jako pěst velkou hlavu stvoření, jaké nikdy předtím neviděla.

Fraudy se ani nehnula. Hlava vystoupila z křoví a za ní následovalo ploché, šupinaté tělo. Zdálo se, že si ty velké nažloutlé oči Fraudy prohlížejí. Široká tlama byla zpola otevřená a cenila řadu ostrých zubů. Zvíře se zvolna pohybovalo kupředu a způsobovalo to šustění, které Fraudy probralo.

Také bylo cítit zápach, který zvíře vydávalo.

Kdyby tak teď chtěl přijít Milligan!

Ale on si spí... Jak někdo může usnout na stráž?

Neznámý had začal hýbat hlavou ze strany na stranu. Fraudy se neubránila a kmitání hadí hlavy soustředěně sledovala očima, jinak však zůstala sedět bez hnutí.

Netušila, jak dlouho takhle seděla.

Vtom se od jihu ozvalo tiché bručení. Postupně sílilo, až se nakonec proměnilo v důvěrně známý zvuk motorů vrtulníku.

Horace se vracel!

Po několika vteřinách Fraudino srdce divoce bušilo radostí. Pak si však uvědomila, že ji Horace z vrtulníku nemůže vidět a že vů-

11

beč nemá v úmyslu přistát, protože musel zákonitě letět na sever, aby pokračoval v kartografických záznamech údolí.

Hadovi ty cizí zvuky vůbec nevadily. Hlava se sice kývala o něco pomaleji, ale když vrtulník zmizel z doslechu, znovu se rozkomíhala a dívala se na svou příští oběť chladnými, nažloutlými očima.

Fraudy cítila, že už to dlouho nevydrží. Dříve nebo později musela přijít chvíle, kdy ji síly opustí a klesne k zemi. Ale v té

chvíli uslyšela hlas, který volal: „Fraudy Paní Mullonová! Fraudy!”

Milligan. Probudil se a hledal ji. Doufejme, že půjde až sem! modlila se Fraudy. Ale Milligan nepřicházel - naopak, jeho hlas se vzdaloval. Fraudy musela něco podniknout, pokud se nechtěla stát potravou toho hada, nebo co to vlastně bylo. Jak mohlo být to stvoření rychlé?

Když se prudce odrazím a skočím do křoví, možná že nedokáže včas zareagovat, přemýšlela. Nebo by možná bylo lepší padnout po zádech do vody. Třeba tihle hadi neumějí plavat?

Jistěže hadi umějí plavat, hlupačko! Sama jsi přece před půl rokem viděla v řece plavat obří zmiji.

To je jedno! Ale něco se stát musí!

Nekonečně pomalu, tak pomalu, že nebylo znát žádný pohyb, se Fraudy

pokoušela přenést váhu na pravou nohu. Lýtkem jí projelo bolestivé píchnutí, až málem vykřikla.

S takhle zdřevěnělými nohama neujdu ani metr, uvažovala Fraudy. Takže lepší bude skočit po zádech do vody.

Chvilí ještě váhala, jako by čekala na nějaký zázrak...

A ten zázrak se skutečně stal!

Z křoví se ozvala řada podivných zvuků. Znělo to jako dětské výkřiky.

Had zpomalil pohyby hlavy a naslouchal. Zvuky se opakovaly, v křoví cosi zapraskalo a objevil se stín.

Fraudy však zůstala klidná. Jenom srdce jí tlouklo rychleji, jak 12

konstatovala. Pak se had přestal komíhat, hlava mu klesla k zemi a had se odplazil, '

Fraudy počkala, až ho nebude vůbec slyšet, a pak klesla na bok. Krev pronikala zpátky do zmrtnělých končetin. Fraudy tiše sténala bolestí, ale pořád se dívala směrem, kudy had zmizel.

.To, co viděla, bylo velmi neobvyklé. Spatřila malou, světle šedou bytost, podobající se pozemské opici druhu rhesus. Tato bytost se houpala na větvi jednoho ze stromů u jezírka a zvědavě sledovala hada, který se k ní blížil trávou.

Ve chvíli, kdy had dorazil ke kmeni a začal se plazit nahoru, se opička divoce rozchechtala, seskočila na zem a dostala se několik metrů za hada.

Když si had všiml, že si z něj dělá blázny, obrátil se. Opička seděla bez hnutí v trávě. Krátkozraký had tedy znovu zvedl hlavu a začal jí komíhat.

Opička skočila do strany. Hadova hlava po ní okamžitě bleskurychle chňapla, ale opice byla dostatečně rychlá, aby uhnula. Pak se hra opakovala a přitom se oba blížili ke břehu jezírka.

Dopadlo to tak, že opička seděla těsně u vody a nemohla už nikam uhnout, nicméně pořád se dívala hadovi vyzývavě do očí. Seděla a nehnula se, dokud had nedorazil na půl metru.

Pak - tak náhle, až Fraudy málem vykřikla - opička prudce nadskočila a zakousla se hadovi do krku těsně za hlavou. Had se vztyčil, pokoušel se setřást svého mučitele, ale nedařilo se mu to. Opice se ho pevně držela ostrými zoubky.

Fraudy vstala. Stalo se to právě ve chvíli, kdy had škulbl hlavou, až se opička mohla pustit a odletěla přitom na břeh. Náhle vysvobozený had sebou ztěžka plácl o hladinu a ponořil se.

Opice ho sledovala zpovzdáli, a když viděla, jak se had potápí, vyrazila vítězoslavný pokřik.

Nato se stalo něco, co Fraudy nahnelo hrůzu. Jezírko náhle oživilo. Voda se začala

vařit. Ze všech stran se proti hadovi vrhaly temné stíny.

13

Had se začal kroutit, trhat sebou, plácal kolem sebe plochým koncem těla, ale malé Černé rybky svou kořist nepouštěly.

Po několika minutách z hada zůstala Jen kostra, která zvolna klesala ke dnu.

Fraudy tuto scénu sledovala tak pozorně, že nedávala pozor. Něco ji jemně nakoplo do nohy. Ohlédla se a spatřila tu malou, sečou opičku, jak si ji zvědavě prohlíží.

Fraudy se sklonila, aby ji pohladila. Opice si to nechala líbit, ale po chvíli začala vypadat netrpělivě. Uskočila stranou, zastavila se a zvedla pracku, jako by chtěla! a! Praudy ukázat směr.

Fraudy ji následovala. Opička se očividně zaradovala. Prošli lesíkem, křovím, a když se dostali asi sto yardů daleko od jezírka, opička ukázala k západní skalní stěně. Fraudy se zastavila.

Opice s tím nesouhlasila. Začala pištět, několikrát netrpělivě ukázala nahoru do skal a nakonec se vrátila až k Fraudy. Těsně před ní se posadila a zvedla obě paže, jako by Fraudy zapřísahala. Pak nasadila smutný pohled.

Fraudy se nedala obměkčit. Když si toho opička všimla, skočila dopředu k šedivé stěně a Fraudy ji ztratila z očí, protože zvířátko mělo stejnou barvu jako kámen.

Fraudy se rozpačité rozhlížela, jestli na ni nechce zaútočit nějaký další had, a pokoušela se přitom ujasnit si úvahy o svém malém zachránci. To, co Fraudy viděla, bylo totiž víc než obvyklé opičí chování. Zdálo se, že zdejší opičky toho mají v hlavě mnohem víc než jejich pozemští příbuzní.

Obrátila se, aby vykročila zpět k jezírku a pak do tábora, ale ve stejném okamžiku cosi zapraskalo ve křoví. Fraudy sebou vyděšeně trhla.

Ale byl to Milligan. Ztěžka oddechoval a mířil před sebe puškou.

„Zaplaťbůh!“ ulevil si, když uviděl Fraudy. „Já už myslel, že...“

Fraudina zlost mezitím z valné části pominula.

14

„No, málem vám to vyšlo,“ usmála se. „Už jsem se s tímhle krásným světem pomalu loučila.“

Krátce mu vysvětlila, co právě prožila. Uvedla tím Milligana do rozpaků.

,

„To všechno proto, že jsem usnul!“ vzdychl. „Jestli mi Mullon zakrouť krkem,

nebudu se mu ani divit,“

„To neudělá,“ konejšila ho Fraudy. „Nikdo z nás neměl ani tušení, jak nebezpečné to tady může být. Taky Jsem vám mohla říct, že odcházím z tábora.“

Milligan přikývl.

„No, doufejme, že Mullon bude stejně shovívavý jako vy.“

^ -*> ^

Mullon byl shovívavý. Jenom řekl: „Takže teď víme, jak to tady může vypadat. Myslím, že od této chvíle už na stráži nikdo neusne.“ Obrátil se k Fraudy: „A že taky nikdo neuteče z tábora, aniž by se o tom zmínil strážím.“

Hlavně ho však zajímala záležitost s opičkou. Fraudy si přesně zapamatovala místo, kde ji ztratila z očí. Mullon se rozhodl, že tu skalní stěnu co nejdříve prozkoumá. Fraudin zachránce vypadal jako první zástupce třídy primátů, na které osídlenci na Grey Beastu narazili.

Tento opičí druh dostal od Fraudy jméno: Začala jim říkat mungové. Pokus u ulovení jednoho munga na západní skalní stěně byl stanoven na ráno příštího dne. Mullon odhadoval, že to bude těžký a zdlouhavý úkol.

Ovšem nakonec to dopadlo jinak, než si myslel.

^^^

Zhruba ve stejnou dobu se Harper a Glannon zvedli ze stínu u bystřiny, aby pokračovali v pochodu. Odpočívali už dvanáct hodin. Cislarczik se zatím neukázal.

15

Slunce stálo ještě poměrně vysoko na nebi, ale největší vedro i už pominulo. Rychle vyrazili. Podle Harperova odhadu urazili ^ za následující hodinu asi čtyři a pul kilometru.

|
Ohledně Cislarczka si Harper nelámal hlavu, nicméně Glannon vypadal, že si o něj nějaké starosti dělá.

Harper nebral ohledy na sebe, ani na Glannona. Plynula hodina za hodinou, kilometr za kilometrem-pokračovali v cestě. Ve světle zapadajícího slunce bylo konečně zřejmé, že se přiblížili

k horám. Harper přikázal malou přestávku. Jakmile slunce zapadlo, znovu vyrazili.

„Nemysli si,“ zabručel na Glannona, „že si v noci pospíš. Zej-tra ráno chci být v horách.“

Glannon lhostejně opáčil: „Klidně. Hlavně dávej pozor, abys to vydržel.“

Harper neodpovídal. Vydali se na cestu. Harperův kompas jim ukazoval směr. Až do půlnoci postupovali bez větších problémů - až na mírně narůstající únavu v nohách.

Pak se ochladilo. Oba muži se snažili zahnat zimu tím, že přidávali do kroku, ale čím rychleji kráčeli, tím víc je bolely nohy.

Harper byl nucen udělat další přestávku. Posadili se, divoce si mnuli ruce a dýchali na ně, aby se zahřáli.

Pak pokračovali.

Tak to šlo čtrnáct hodin. Za dalších pár hodin se před nimi rozzářily obrysy horských velikanů, na které z druhé strany svítlo vycházející slunce. Zvolna svítalo. Ani ne tři kilometry před nimi zíval temný vstup do horského údolí. Tam chtěl Harper udělat další přestávku.

A taky ano - sotva tam dorazili, padli k zemi a vmžiku usnuli.

<- A ^

Když se Milligan probral z tříhodinového spánku, chtěl vstát. Ale kolena se mu podlomila, padl a zůstal ležet, Mullon se do

16

mníval, že si jeho druh zvrtil kotník, a pokusil se mu pomoci na nohy.

Ale Milligan se už na nich neudržel. Byl tak slabý, že se skácel, jakmile ho Mullon pustil.

O půl hodiny později se objevily první znaky tajuplné nemoci: namodralé puchýřky. Mullon se okamžitě spojil s Greenwichem, aby zjistil, že Weeney mezitím docílil určitého úspěchu v léčení neznámé nemoci. Pomocí pozemských léků se mu podařilo utlumit aktivitu virů a nemoc prakticky zastavit.

Mullon s Pashenem odnesli Milligana do vrtulníku. Muflon hodlal nemocného odvézt do Greenwiche, ale když chtěl nastartovat vrtulník, ozvalo se jen pár drčivých zvuků a pak bylo ticho.

Mullon se pustil do hledání závady, ale přestože byl technik a ve vrtulnících se dobře vyznal, nepodařilo se mu to. Slunce mezitím zapadalo, a to znamenalo, že i kdyby závadu našel, stejně by nemohl odletět. Noční let nad neznámou krajinou by byl příliš nebezpečný. Navíc nemohl riskovat zničení jediného vrtulníku, který zůstal osmi tisícům osídlenců k dispozici.

Museli tedy počkat do rána. Ale do té doby mohl Milligan i zemřít.

Mullon rozdělil stráž. Tu první, tříhodinovou, převzal sám. Nemocný nesměl zůstat bez dohledu.

Milligan nesl svůj osud statečně. Byl při vědomí. Říkal: „Jen klid, šéfe! Však ono to nějak dopadne!“

Mullonova stráž proběhla bez problémů. Po třech a půl hodinách vzbudil Fraudy. Milligan mezitím usnul.

Praudy si vzala pušku a malý reflektor a posadila se před stan, ve kterém ležel Milligan. Kužel světla přilákal různé brouky a noční můry. Fraudy si krátila čas jejich pozorováním. Tři hodiny stráže jí pak uběhly rychle. Fraudy však zůstala ještě chvíli sedět. Pashena chtěla vzbudit teprve, až se jí budou únavou zavírat oči. Zatím ještě vydržela.

17

Dál pozorovala brouky, ale pak zpozorněla díky šustivému zvuku z křoví u jezírka.

Pustila třpytivého brouka, kterého držela na dlani, sáhla po svítilně a namířila ji ke křoví.

Úspěch byl okamžitý. Šustění zesílilo, ale rychle se vzdalovalo. Neznámá bytost zároveň vylekaně vykřikla.

Fraudy vypnula reflektor a čekala. Asi po deseti minutách se zvuky opět přibližovaly. Pak se ozvalo temné žuchnutí, jak neznámý vetřelec seskočil ze stromu na zem.

Teprve v té chvíli Fraudy opět rozsvítila. Zářivý kužel zachytil malou, šedivou, chlupatou bytost. Mungo se chytil za hlavu, zaječel a zmizel zpátky v křoví.

Praudy se tím nespokojila. Bylo jí líto, že toho malého vyplašila, Možná že to byla tatáž opička, která jí odpoledne zachránila život.

Proto na ni zavolala.

Mungo se však nehnul do chvíle, než si Fraudy vzpomněla na pár zvuků, které její zachránce ten den vydal. Pokusila se je napodobit.

Výsledek byl ohromující. Když Praudy přestala a nastražila uši, ze všech stran se ozývalo šustění. Krátce nato se ve světle lampy objevilo šest malých, zvědavých a zároveň překvapených tvářiček.

Fraudy natáhla ruku k jedné z opiček. Ta přiskákala blíž a dívala se nahoru na Fraudy tak upřeně, až se Fraudy rozesmála. Kdosi přišel a položil jí zezadu ruku na rameno. „Co je to za podivné zvuky?“ zeptal se.

Byl to Mullon. Mungové se ho očividně nebáli. Pozorovali ho se stejnou zvědavostí jako Fraudy.

„Pokusila jsem se napodobit jejich řeč, abych je přilákala,* vysvětlovala Fraudy. „Reflektor je zprvu zaplašil." „A dali se přilákat?" „Jak vidíš."

Jeden z mungů, tentýž, který přišel jako první, se mezitím

1

postavil před Milliganův stan a škubal plachtou. Díval se na Fraudy s Mullonem tak vyzývavě, až nebylo pochyb o tom, že chce dovnitř.

„Co tam chce?" zeptal se Mullon.

„Já nevím!" usmála se Fraudy. „Zeptej se ho!"

Mullon se sklonil k malé opičce, chvíli váhal, ale pak jí otevřel. Opička vhopsala dovnitř. Jejich pět průvodců zůstalo venku.

Ve stanu byla tma, dokud Fraudy nezvedla svítlnu a neposvítila. Opička už mezitím stála u Milliganovy hlavy a střídavě se dívala na něj a na přicházejícího Mullona.

Fraudy zvedla svítlnu tak vysoko, aby svítla i na Milligana.

„Copak je...?" hlesl ospalý nemocný muž.

„Návštěva," odpověděl Mullon.

Milligan pootočil hlavu a spatřil opičku.

„Aha, to je ten prcek, co odpoledne zachránil paní Mullonovou?"

„Nevím, jestli to je právě on," řekla Fraudy. „Ale vypadá stejně."

Mungo velice pozorně sledoval jejich rozhovor, jako by rozuměl každému slovu. Jakmile všichni zmlkli, vyskočil na Milliganovu postel, posadil se nemocnému na hrud' a rozhrnul mu košili na prsou. Když se objevily modré puchýřky, položil na jeden z nich tlapku, otočil se k Fraudy a vydal hluboké, naříkavé zvuky: „Uuuuh... ep-ep."

Mullon se k němu sklonil.

„Ano, je to zlé," odpověděl vážně, jako by opičce porozuměl.

Mungo začal mávat pažemi a něco pištěl. Mullonovi bylo jasné, že to nejsou jen zvuky rozčilení, ale že opička chce taky něco sdělit.

„Kdo by mě naučil řeči mungů?" zjišťoval Mullon napůl žertem.

Mungo pochopil, že mu nerozumí. Vysokým skokem opustil

19

postel a vykročil zpátky k východu ze stanu. Když vyšel ven, ostře cosi vyštěkl a všechny opičky se ztratily. Mullon se podrbal na hlavě.

„Kdybych tak věděl," zamumlal bezradně, „co to má znamenat."

„Myslím, že ti to můžu říct," odpověděla Fraudy. „Chtějí Milliganovi pomoci."

Mullon na ni zaraženě pohlédl. Pak se rozesmál. „To přece nemyslíš vážně, děvče! Jak by mohlo stádečko malých opic pomoci nemocnému Pozemšťanovi?" „Jen počkej," řekla.

Mullon pokrčil rameny a posadil se do trávy vedle své ženy.

Zanedlouho se z křoví opět ozval šum a o chvíli později se zjevily opičky.

Tentokrát však něco přinesly. Měly mezi zuby celé svazky modrozelených, masitých listů. Odložily je před Fraudy do trávy.

„Co teď?" usmála se na ně.

Opička vzala jeden list, strčila si jej do úst a žvýkala. Po chvíli přestala žvýkat a rozhlížela se.

„Potřebuje hrnec," vyslovil svou domněnku Mullon. Fraudy přinesla malou plastickou misku a postavila ji před munga. Opička se naklonila a vyplivla proud kašovitý, zelené hmoty. Potom znovu vzala pár listů a žvýkala. Ostatní opice se přidaly a za chvíli byla miska zcela zaplněná kaší. „A teď?" zeptala se Fraudy.

Jeden z mungů se pokusil mísu zvednout, ale byla na něj příliš těžká. Fraudy mu pomohla. Mungo souhlasně zapištěl a pak odhopsal k Milliganovu stanu. Mullon odhrnul plachtu a pustil je dovnitř.

Milligan byl ještě vzhůru. „To už jsou tady zase?" zeptal se slabým hlasem.

„Ano," odpověděl Mullon. „A zdá se, že vám přinesli medicínu."

20

„Opice...?"

„Ano."

Milligan se napřímil. Opička vyskočila na postel a posadila se mu k hlavě. Pak ukázala na jeho ústa.

„Ne!" vyděsil se Mullon. „Má to vypít?"

Opička dál ukazovala na Milliganova ústa. Přitom se vyzývavě dívala na misku ve Fraudiných rukou.

„Asi ano," konstatoval Milligan. „Dejte to sem, třeba to pomůže."

Fraudy mu podala misku. Milligan ji vzal do levé ruky, a než se ostatní stačili vzpamatovat, několika hlty vypil její obsah. Pak se zašklebil.

„BIT... Tedy žádná dobrota to není, ale uvidíme..."

Během uplynulých minut si malého munga nikdo nevšímal. Ten mezitím seskočil z postele a tvářil se, jako by se mu podařilo vyzrát nad celým světem.

Milligan táhle zívá.

„Jsem hrozně unavený," zamumlal. „Myslím, že se budu muset trochu prospat."
„Jasně," radil Mullon. „Spánek je vždycky dobrý. Vrátime se sem, abychom se na vás podívali."

Vyšli ven. Mungo hopsal za nimi. Mullon čekal, že se teď opičky zase ztratí, ale vypadalo to, jako by si s nimi chtěly sednout.

„Na co čekají teď?" zeptal se udiveně Mullon.

„Asi na Milliganovo uzdravení," odpověděla Fraudy.

Mullon se zasmál.

„Ty a ta tvá nekonečná důvěřivost! Snad nebudeš zklamaná. Já si jdu na chvíli lehnout. Nevzbudíš Pashenu?"

Fraudy zavrtěla hlavou.

„Ještě nejsem unavená."

Mullon zmizel ve stanu. Fraudy zůstala sedět vedle svítilny a tiše si povídala s mungy. Odpovídali jí, ale jeden druhému nerozuměli.

Každou čtvrt hodinu se zašla podívat na nemocného. Pokaždé

21

s ní šel jeden z mungů, asi jejich vůdce. Milligan spal tvrdě a klidně.

O dvě hodiny později se Pashen probral a vyšel ze stanu. Byl překvapen, že ho nechali spát. Fraudy mu vysvětlila, co se stalo, a že se musí pravidelně chodit dívat na Milligana. Pak mu předala pod kontrolu í šestici mungů a konečně šla spát i ona.

^ A ^

Když se znovu vzbudila, venku byla ještě stále tma. Nad východní stěnou údolí se už vznášel lehký opar, ale do východu slunce mělo uběhnout ještě nejméně půldruhé hodiny.

Mullon už nebyl ve stanu, slyšela, jak si tiše povídá s Pashenem. Vstala, umyla se v malém skládacím bazénu s rezervoárem vody asi o osmdesáti litrech a vyšla ven.

Obrázek venku se nezměnil. Pashen a Mullon seděli společně před Milliganovým stanem, malá svítilna zářila a opičky seděly kolem ní.

Oba muži vstali, když uslyšeli Fraudiny kroky.

„Milliganovi je dobře," řekl Mullon, aniž by počkal na otázku. „Spí tiše a hluboce, a..."

„A...?"

-„Modré puchýře zmizely!"

Ne l"

Mullon vážně přítakal. „Ale ano. Je to zázrak, ale je to tak." Fraudy se sklonila dolů k mungům a hladila je. „Musíme jim dát nějaký dárek," rozhodla a vrátila se ke stanu s proviantem. Přinesla odtud velké kusy zářivě tlusté látky. Mullon nadskočil.

„To jsou reflexní látky záchranných vest! Co tě to popadlo, Fraudy?"

, Jenom jedné vesty," opravila ho Fraudy. „No a?" „Na Gray Beastu jsou moře," odpověděl Mullon. „A..."

22

„Nebud' lakomec," skočila mu Fraudy do řeči. „Tihle mrňousové pomohli Milliganovi na nohy a teď je chceš nechat odejít s prázdnou? V Greenwich! je tolik barevných hadrů, že tu vestu snadno spraviš."

Mullon už nic nenamítal. Fraudy poklekla a vydala mungům dárky.

Zvířátka si je přitiskla oběma tlapkami k tělu. Fraudy z toho měla radost, ale i Mullon a Pashen byli příjemně překvapeni nadšením, které mungové projevovali. Ani si nevšimli, že ze stanu vyšel Milligan a prostě řekl: „Tak jsem zase tady!"

„Jak se cítíte?" vyjel na něj Mullon.

„Mám najednou víc síly než kdykoliv předtím," odpověděl Milligan. „Musí to být d'ábelská medicína. Rád bych ji vzal s sebou do Greenwiche pro ostatní."

Mullon se usmál.

„Víte vůbec, čeho Jste se to napil?"

Milligan zavrtěl hlavou,

„No dobrá, teď vám to můžu říct. Bylo to rozkousáno listí a sliny opic."

Milligan vytřeštil oči.

„To je fakt? No, pane jo! Ale jedno musím říct: Působí to báječně!"

Pak se Mullon opičkám pokusil vysvětlit, že bude potřebovat lék ještě pro své ostatní druhy. Zvířata ho kupodivu pochopila. Za půl hodiny měl Mullon tolik listů, až se obával, zda je vůbec dostane do vrtulníku.

^ A <>•

^.

2 Glannonovy dvacetihodinové přestávky na odpočinek nic nebylo. Uplynulo teprve deset hodin, Harper ho vzbudil a vnucoval mu pár loků ze své polní láhve. Glannon se napil a cítil, že z něj únava zvolna vyprchává. Voda v polních lahvích totiž obsahovala posilující prostředky. Půl

23

hodiny nato znovu vyrazili na pochod. Namířili si to do soutěsky.

Harper nevěděl, že je to ta soutěska, kterou proletěl Mullon s vrtulníkem. Netušil, že soutěska končí údolím, ve kterém Mullon rozbil základní tábor své expedice.

To všechno Harper nevěděl, ale měl to brzy zjistit.

^ A ^

Ještě někdo se v tu dobu pohyboval ve skalách směrem k západu: Cislarczik.

Harperovy rány ho na dvě hodiny ochromily. Když se probudil, našel prázdnou láhev a Glannonův lístek.

Od této chvíle nemyslel na nic jiného než jak Harpera potrestat. Sledoval jeho zřetelnou stopu, která vedla k řece. Tam se osvěžil a pokračoval.

Své dva bývalé druhy spatřil ve chvíli, kdy se osvěžovali z polních lahví a vyrazili do soutěsky. V tu dobu byl Cislarczik deset hodin na cestě, aniž by si odpočinul. Když viděl. Že ti dva jdou přímo do prolákliny, dopřál si hodinku klidu. Neměl sice preparovanou vodu, ale touha po pomstě ho hnala kupředu možná silněji než kterýkoliv podpurný medikament.

^ -* ->

Mullon se prozatím vzdal studia Černých rybek v jezírku. Mungové mu připadali mnohem důležitější. Když donesli to listí, naznačovali, že zase zmizí, a stejně jako poprvé se jeden z nich snažil Fraudy přesvědčit, aby šla s nimi. Zatímco jeho pět druhů poskakovalo kupředu, zůstal a ukazoval na západní skalní stenu.

Mullon na tuhle chvíli čekal. Pashen dostal za úkol jít s Fraudy a najít místo, kde se mungové zdržovali. Měl je označit, aby je našli i z vrtulníku.

24

Fraudy a Pashen následovali mungy. Mullon se zprvu obával, že Pashenův doprovod nebude mungům milý, protože zatím mezi sebe přijali jen Fraudy, ale opička, která jim ukazovala cestu, nezáváhala ani na vteřinu.

Mungo skákal před nimi a zastavil se vždycky, když utekl na takových třicet metrů, aby znovu ukázal k západní skalní stěně.

Mullon s Milliganem se zatím pustili do inspekce vrtulníku, ale dlouhé hodiny jej prohlíželi a pořád nemohli najít závadu.

Fraudy s Pashenem se vrátili odpoledne. Našli tábor mungů a byli přátelsky

přijati. Fraudy podávala zprávu o táboře - malé jeskyni nahoře nad údolím v západní stěně - a podle posunků svých hostitelů pochopila, že to není jediné sídlo mungův údolí. Další musela ležet i ve východní stěně. Pashen to místo označil. Na kamenném výběžku v blízkosti mohl přistát vrtulník.

Mullon byl s tímhle výsledkem spokojen. Hodlal přátelství s mungy využít pro všechny osadníky. K tomu bylo nutné vědět, kde opičky v případě nutnosti hledat.

Horší to bylo s vrtulníkem. Zdálo se, že jeho reaktor či přípojky při tvrdém přistání křižníku Adventurous patrně přece jen utrpěly vážnější újmu, než se zprvu zdálo. Mullon to ohlásil do Greenwiche. Ovšem i tak byl nucen buď opravit závadu sám, nebo se vrátit asi sto třicet kilometrů zpátky po svých. Zatím to vypadalo na druhou možnost.

Fraudy a Milligan se snažili ulovit nějaké žravé rybky. Podařilo se jim to kupodivu velmi dobře poté, kdy je napadlo do vody vysypat potravinovou konzervu.

Hned napoprvé ulovili deset těch maličkých ryb. Při bližším ohledání však Fraudy překvapeně konstatovala, že jsou to spíše malí krokodýli než ryby.

Přišel večer a vrtulník ještě stále nefungoval. Mullon rozdělil hlídky a nastala noc.

<- A ^

25

Ticho v soutěsce se Cislarczikovi hodilo. Kdyby se tam ozývaly nějaké zvuky, neslyšel by polohlasně vedena hovor asi dvacet metrů před sebou.

Když vyslechl, co potřeboval vědět, vrátil se asi o sto metrů zpátky a lehl si.

Zítra Harper uvidí!

Vůči Glannonovi žádný vztek necítil. To Harper za všechno mohl. Glannon byl přátelský a ochotný pomáhat. Cislarczik neměl v úmyslu nechat Glannona trpět.

^ -* ^

Příští ráno, sotva se rozednilo, vlezl Mullon do helikoptéry, aby znovu pátral po závadě. Dlouhý spánek mu vrátil nejen síly, ale také přesvědčení, že závadu najde a odstraní.

Pashen měl poslední stráž. Tvrdil, že je čilý a hned Mullonovi pomáhal. Neuplynula ani půlhodina, když Pashen vyhrkl:

„Mám to! Je to díra v přívodu paliva!“

Ukázal na kapilárový přívod vodíku do reaktoru. To znamenalo, že reaktor dostával příliš málo paliva. „Panebože! Jak jste to našel?“ divil se Mullon. Pashen

pokrčil rameny a zvesela se Šklebil. „Čistě náhodou/

Náhradní kapilárové přívody patřily k základnímu vybavení každého vrtulníku. Během několika okamžiků bylo poškozené vedení vyměněno a když Mullon nasedl a nastartoval, stroj naskočil, jako by nikdy žádnou závalu neměl

^ ^ ^

Glannon a Harper dorazili nad ránem na místo, kde se soutěska rozestupovala do údolí. Vedly odtud dvě stezky: jedna k severozápadu, druhá na západ.

Harper tušil, že Mullon rozbil tábor někde v tomhle údolí a 26

Že tam možná ještě je. Zatím neviděl žádné známky jeho pobytu, ale dokázal si představit, že založil tábor někde uprostřed bujné vegetace.

„Zůstaneme tady," rozhodl nakonec. Jestli jsou v tomhle údolí, dřív nebo později uslyšíme vrtulník."

Neuplynuly ani dvě hodiny a Harper zpozorněl. Z údolí se ozývaly povědomé zvuky pleskání vrtulí.

„Tááhle!" zvolal Glannon a ukázal před sebe.

Daleko dole se pohyboval třpytivý bod.

„Helikoptéra!" zvolal Harper. „Máme je!"

Viděl, jak stroj zahýbá k východu a stoupá při údolní stěně. Několikrát zmizel a pak se znovu objevil, jako by něco hledal.

Po chvíli stroj zmizel a zvuky utichly. Mullon tam asi někde přistál.

Glannon chtěl vyskočit, ale Harper ho zadržel.

„Čekej!" přikázal, „Počkáme, jestli se nebude vracet."

Glannon poslechl. Uplynula hodina. Harper nakonec vstal a zabručel: „Tak teď" Rychle do toho! Asi tam má nějaký delší vyřizování."

Popadli pušky a vyrazili.

Když opouštěli tábořiště, Glannon se čistě náhodou ohlédl. Strnul leknutím, protože ze tmy soutěsky se odlepila vysoká, ramenatá postava.

Cislarczik.

^ A ^

Když se Cislarczik probudil, cítil, že už dlouho nevydrží, pokud se mu nepodaří sebrat Harperovi preparovanou vodu a napít se. Nikde na jeho těle se nenašel ani kousek místa, které by ho nebolelo.

Musel sebrat všechnu zbývající energii a nenávisť vůči Harperovi, aby nezůstal ležet a nespál dál. Potácivě se postavil na nohy, zvedl pušku a klopýtal k východu ze

soutěsky.

27

V té chvíli ho Glannon objevil.

Harper si Glannonova podivného chování pochopitelně hned všiml. Obrátil se a když poznal Cislarczika, zareagoval podstatně rychleji než Glannon. Totéž udělal i Cislarczik. Jen Glannon strnul jako solný sloup.

„Uhni, hlupáku!" volal na něj Cislarczik. „Nemůžu kvůli tobě "střílet! Stojíš mi na mušce!"

Glannona to probralo. Uskočil ke straně a téměř upadl, ale schoval se za kamenný výčnělek.

Harper trpělivě Čekal, až uvidí Cislarczikovu zbraň. Když se objevila za jedním z balvanů, vystřelil.

Nezasáhl ruku, ale hlaveň. Puška vyletěla Cislarczikovi z rukou a spadla dolů do propasti.

Harper byl okamžitě na nohou.

„A jdu si pro tebe!" křičel na Cislarczika.

Viděl, jak se Cislarczik snaží změnit ukryt. Zastavil se a když uviděl tělo, bez milosti vystřelil. Zasažený zavyl bolestí a rána ho srazila na kolena, pak se zapotácel a po zádech se zřítíl za puškou do hlubiny.

Harper neztrácel čas.

„Rychle odtud!" křikl na Glannona. „Určitě zaslechli výstřely."

^ ^ ^

^

Mullon odletěl nejdříve k západní stěně do míst, kde Fraudý a Pashen našli a označili tábor mungů. Přistání se povedlo bezvadně a mungové je přivítali stejně srdečně jako jejich předchůdce.

Mullona napadlo vzít jednu z opiček na palubu, aby jim ukázala; kde jsou další tábory. Dohadování? téhle věci trvalo delší dobu, ale pak jedna z nich beze strachu nasedla do vrtulníku. Houpání helikoptéry ji uvádělo v nadšení a Mullon měl co dě-

28

lat, aby tomu veselému zvířátku vysvětlil, že s nimi neletí pro zábavu.

Mungo vedl stroj k východní stěně do místa, kde podle všeho ležel další tábor.

A bylo to tak. V temném zákoutí průrvy bydlelo asi dvacet mungů. Pozorovali přistávající stroj a beze strachu vítali posádku, i když jejich chování bylo mnohem zdrženlivější než chování mungů ze západní stěny. Mullon to připisoval faktu, že jsou tu vlastně neznámí, ale pak si všiml, že Jejich malý opičí průvodce poněkud znervózněl. Chytil se totiž Mullona za ruku a vydal zvuk, který zněl nějak jako: „Khek!”

Mullon si nevěděl rady a chtěl se vrátit do vrtulníku. Mungo se ho však ze všech sil snažil zadržet na místě. Přitom ukazoval nahoru na stenu a opakoval: „...khek... khek... khek...”

„Co je mu?” ptal se Milligan.

„Já nevím,” odpověděl Mullon. „Možná tam nahoře mají další tábor?”

Milligan se podíval vzhůru. Byla to příkrá stěna, ale dala se zlézt.

„Vylezeme tam?” zeptal se Milligan.

„Ano, do toho!”

Mungo vypadal nadšeně, protože patrně docílil svého. S jednou opičkou z tohoto stáda skákal napřed a naznačoval nejbezpečnější cestu nahoru.

Nahoře byla plošina bez sutě, ale o kus dál k severu ji zakončovala temná škvíra, v níž Mullon poznával soutěsku, kterou sem před třemi dny přiletěli.

Ale uviděl ještě něco jiného: Harpera s Glannonem. Tyto dva muže neznal. Pak spatřil dalšího neznámého, Cislarczika. Pozoroval jejich boj, viděl, jak se Harper brání, slyšel Cislarczikův děsivý výkřik a viděl jeho pád do hlubiny.

„To nechápu,” zabručel Milligan. „Co tu dělají... A proč se navzájem pobíjejí?”

29

„Hm,” odpověděl Mullon. „Přesně ti to nepovím, ale s troškou fantazie se to asi dá vysvětlit.” „Co myslíte-?” .. i

„Mám na mysli Hollandera. Možná je poslal, aby nás zneškodnil, No, to teprve zjistíme. Podívejte, ti dva odpočívají. Když si pospíšíme, polapíme je.” , i

" Vrátili se do tábora mungů, naložili svého průvodce a odstartovali. Mullon si to opatrně namířil k východu ze soutěsky. „Mějte po ruce pušku!” přikázal Milliganovi.

^^^

Harper slyšel bručení motorů.

„To je Mullon!” křikl na Glannona. „Kryj se!”

Zmizeli za hromadou sutě. Vrtulník je přelétl v nízké výšce. Harper viděl Mullona u řízení a Milligana s připravenou puškou v ruce. Žádný z nich však nevypadal, že by viděli jejich úkryt.

Za okamžik se vrtulník ztratil za záhybem soutěsky. Motory chvíli vydávaly stejný zvuk, a pak se opět přibližovaly.

Harper překvapeně konstatoval, že vrtulník mezitím vystoupal do výšky dvou set metru a že se pohybuje při stěně. Co měl Mullon za luhem?

Ted' nás objevil, pomyslel si Harper a zamrazilo ho. Vrtulník přistál co by od Karpera s Glannonem kamenem dohodil. Harper zjistil, že v kabině sedí už jenom jeden muž: totiž Mullon.

Harpera nezajímalo, kde zůstal ten druhý. Byl sem vyslán proto, aby Mullona zabil. Zvedl se z ukrytu a zamířil.

V té chvíli kdosi za ním pevným hlasem zvolal: „Zahod' to a dej pracku nahoru!”

Harper strnul strachy a uposlechl. „Ty taky!”

přikázal hlas.

30

O kousek dál dopadla na zem i Glannonova puška. Harper se otočil. Stál za ním Milligan.

„Ty...,” zaskřípal zuby.

„Jdi k vrtulníku,” přikázal Milligan.

Harper. se třásl zlostí.

Mullon na něj Čekal s vážným výrazem ve tváři, pušku namířenou před sebe. Hodil Harperovi k nohám plastický provaz a přikázal mu: „Spoutejte svého, kumpána!”

Harper poslechl, svázal Glannona a pak se dal bez odporu spoutat Milliganem. Oba pak byli naloženi do vrtulníku.

„Kdo vás poslal?” zeptal se Mullon, než odstartoval.

„Nikdo,” zabručel Harper.

„Proč jste po mně chtěl střílet?”

„Protože vás nemám rád.”

Mullon na něj vážně pohlédl.

„Pro mě za mě,” řekl klidně, „když myslíte... Ale nezapomínejte, že máme v Greenwichi odborníky, kteří přinutí promluvit i skálu.”

^ A ^

Ještě ten den se expedice chystala na návrat do Greenwiche, aby mohl být zahájen výslech Harpera s Glannonem.

Oba zajatci pořád dokola tvrdili, že se na cestu vydali z vlastního rozhodnutí, aby zabili Mullona, protože v jeho osobě vidí ohrožení celé kolonie osídlenců. Událost s Cislarczikem líčili po pravdě, a Mullon jim musel dokonce dosvědčit, že jednali v ohrožení života.

, Mullon byl pevně přesvědčen, že všichni tři - Harper, Glannon a Cislarczik ~ patří k Hollanderovi a že si je na tuhle práci najal. Řekl to Harperovi s Glannonem do očí, ale posmívali se mu.

Praudy s Milliganem mezitím přesvědčili pět mungů, aby s

31

nimi letěli do města. Bylo jim přislíbeno - pokud tomu porozuměli - že se ihned vrátit domů, jakmile si to budou přát. | Pozdě odpoledne helikoptéra odstartovala. Mullon musej v údolí nechat stan s vybavením, aby mohl naložit ty dva zajatce. Pro stan se mohou vrátit, až sem poletí s mungy. l

j ^ A ^ |

'i Greenwich měl svou první velkou senzaci. Zpráva o mužích kteří chtěli zákeřně zabít Mullona, vyvolala vlnu odporu, ale jen těžko se dalo poznat, kdo se zlobí doopravdy a kdo to jen předstírá.

Lidové shromáždění vyslechlo oba atentátníky ještě předtím, než se dozvědělo o úspěších expedice. Harper a Glannon trvali na svém. Mullonův dlouholetý přítel O'Bannon požadoval, aby

ti dva byli ve vězení tak dlouho, dokud nebudou ochotni promluvit.

O'Bannonův návrh však byl odmítnut jako nezákonný. Hollander si přitom vzal slovo a požádal, aby O'Bannonovi byla udělena důtka. Zajatci údajně vypověděli všechno, a proto nebylo důvodu pro jejich další výslech. Jediným bodem programu podle Hollandera zůstalo vyřízení rozsudku.

O'Bannon sice žádnou důtku nedostal, ale druhý Hollanderův návrh byl přijat. Po krátké poradě dostal Harper pět a Glannon tři roky vězení.

Jako věznice sloužil vrak lodi Adventurous. Vězni byli vrtulníkem odvezeni nahoru do míst, která nebylo možné opustit, byli zásobeni vodou a potravinami a pak zůstali sami. Měli možnost

dát signál, kdyby nastal případ nouze, nebo kdyby některý onemocněl.

Pro Mullona tento rozsudek znamenal zklamání. Doufal, že sel mu podán Hollanderovi strhnout masku. To se však nepovedlo.! Teprve další den se

shromáždění zabývalo výsledky expedi-1

32

ce. Nejdůležitějším bodem bylo objevení polointeligentní rasy mungů ve spojení s novým lékem proti modrým puchýřům.

Mullon v předvečer jednání požádal mungy, aby připravili lék.' Ten pak byl aplikován nemocným, jejichž počet mezitím narostl na dvaadvacet, a výsledek se projevil stejně rychle jako tři dny předtím u Milligana. Doktor Weeney oznámil, že Jakmile bude' znát výsledky analýz opičino léku, pokusí se vytvořit vakcínu. Ukázalo se, že listí samo o sobě Žádný léčivý účinek nemá, ten že je ve slinách mungů a patrně je nějakými látkami z listí aktivován.

Mullon zároveň vyslovil domněnku o parapsychických schopnostech mungů, protože dokázali rozpoznat nebezpečí v situacích, kdy na to pouhé lidské smysly nestačily.

Shromáždění navíc určilo komisi, která měla studovat a analyzovat jazyk mungů.

Slovo „khek“, které mungo použil, aby varoval před Harperem a Glannonem, vypadalo jako ekvivalent pro „nebezpečí“ nebo „nepřítel“. Bylo to první slovo ze slovníku mungů, které se lidé naučili.

Kromě toho se shromáždění rozhodlo, že po úspěchu první expedice by se měl Mullon neprodleně vydat na další cestu.

Mělo to ještě další důvod, protože stráže, rozmístěné kolem města, stále častěji hlásily přítomnost Šedivých příšer, podobných kříženci žirafy se slonem. Jejich stáda zatím město mýjela, ale nikdo nevěděl, kdy se může stát neštěstí. Greenwich by byl takovému stádu vystaven prakticky napospas. Těch pár zbraní, které osídlenci měli k dispozici, by zdaleka nestačilo.

Mullonova druhá expedice proto měla za úkol zjistit i původ obřích stád, a pokud možno najít způsob, jak udržet žirafanty, v bezpečné vzdálenosti od města.

Mullon vyrazil po dvou dnech klidu na východ. Tentokrát za ním Hollander nikoho neposlal.

Postaral se o něj jiným způsobem.

33

<-. ^ ^

Mullon si vybral stejnou posádku jako u první expedice. Žádného munga však s sebou nebral. Nechtěl riskovat potíže, protože ve směru, kterým mířil, vládlo

skleníkové klima, které by horské opičky nemusely dobře snášet.

Helikoptéra urazila osmdesát kilometrů, které dělily Greenwich od západního okraje džungle. Mullon rozbil tábor těsně před neprostupnou zelenou stěnou džungle, aby odtud podnikl první průzkumy do temnoty pralesa.

Jedno poznání udělali hned po přistání - dole pod stromy bylo vlhko a dusno. Z fauny zatím viděli jen pavouky, komáry a jim podobný drobný hmyz a červy.

Zvlášť komáři uměli pozlobit. Napadali Členy expedice v celých rojích. Žádné prostředky proti nim nezabraly, dokud si Milligan nezapálil cigaretu. Kouř jediné cigarety pak komáry zahnal tak důkladně. Že od nich měli na několik hodin pokoj.

V táboře strávili ničím nerušenou, dlouhou noc. Brzy ráno

Mullon znovu nastartoval vrtulník a v nízké výšce si to namířil dál na východ.

Obraz, který se čtyřem Členům posádky nabízel, byl monotónní: nekonečné zelené moře pralesa.

Přeletěli několik menších řek, připomínajících kroucí se hady. Postupně se směrem na východ spojovaly ve stále silnější proud. Asi o padesát kilometrů dál to už bylo spíš říční-moře než řeka. Šířka proudu totiž obnášela víc než deset kilometrů.

Řeka byla poseta množstvím ostrovů. Na jednom z nich Mullon v poledne přistál. Ostrůvek byl písčítý a jen řídké porostlé vegetací. Vysoké stromy tam stály jenom dva, každý na opačném konci ostrůvku, a mezi nimi se zelenala tráva.

Mullon přikázal postavit stány. Chtěl tohle místo použít jako základní tábor. Malá expedice byla nyní asi čtyři sta kilometrů od Greenwiche. "Tři sta dvacet kilometrů trasy bylo hustě zarostlých pralesem. Mullon se neodvažoval letět ještě dál. Měl ještě

^ 34

pořád v čerstvé paměti závadu vrtulníku. Tři sta dvacet kilometrů džungle se s dobrou výzbrojí dalo ještě taktak urazit pěšky, ale víc asi jen těžko.

Společně prohledali ostrov a našli jen pár žabáků.

Když se vraceli ke stanům, Mullon si všiml křoví, které neslo podivně típytivé, bledé květy. Divil se, že je neviděl předtím. Přistoupil blíž a najeden květ sáhl. V té chvíli pocítil v prstech krátké, bolestivé mravenčení a lekl se. Chtěl si sáhnout podruhé, ale v té chvíli Milligan zvolal:

„Podívejte se, šéfe! Celý ostrov je plný svatojánských ohňů!"

Mullon se ohlédl. Objevil ty bílé květy i na špičkách výhonků trávy a ostatních křovin. Když zvedl ruce, u špiček prstů se mu objevily malé plamínky, které vypadaly naprosto stejně jako ony květy.

Mullon se podíval k nebi. Bylo bezmračné a modrobílé. Ani stopy po blížící se bouři nebo po něčem, z čeho by se dalo soudit na ty plamínky. Mullon však cítil, že mu začínají vstávat vlasy. To musela být statická elektřina - ale odkud?

Rozhlížel se. Na ostatních ostrovech v okolí se nic podobného nedělo. Elektrifikace vzduchu jako by se omezila jenom na ostrov, na kterém přistáli!

To nebylo samo sebou, tohle nemohl být přirozený jev. Mullon při téhle myšlence strnul, protože založení elektrického pole ve vzduchu předpokládalo úžasné technické znalosti.

Kde byl protivník? Byl to nepřítel, nebo ne? Co sledoval? Co měl v úmyslu?

Vzpomněl si na baterie helikoptéry. Co se s nimi mohlo stát? Ovlivnilo je nějak tohle elektrické pole?

Rozběhl se. Zatímco se vyhoupl do kabiny vrtulníku, volal na Milligana s Pashenem. Posadil se a nastartoval.

Jeho obava se naplnila. Žádná kontrolka se nerozsvítila, vysílačka zůstala němá.

Milligan volal: „Ty plamínky mizejí, pane! Už jsou pryč!"

Mullon se rezignovaně opřel v křesle.

35

Pozdě, pomyslel si. Příliš pozdě. Baterie jsou vybité! V Greenwichi existovalo velké množství nabíječek, pomocí kterých by baterie znovu nabili, ale Greenwich teď byl čtyři sta kilometrů daleko a neexistovala žádná možnost, jak o téhle škodě podat zprávu.

„Co teď?" zeptal se Milligan. " Mullon pokrčil rameny.

„Nemám tušení. Nejspíš tady přenocujeme- Možná že se náš nový protivník ukáže. Možná se nám ho podaří přesvědčit, aby tu závadu odstranil. Ovšem když se nic nestane, budeme muset

pěšky..." Bezradně ukázal přes řeku k neprostupné pralesní stěně.

Milligan se tam podíval. „Myslíte, že bychom to dokázali?"

„Myslím že ano. Hlavně to *musíme* dokázat, pokud nechceme zemřít hladu."

Fraudy se celou dobu zabývala těmi malými žabáky. Nevšimla si ani svatojánských ohňů, ani toho, co se stalo s vrtulníkem. Prohlížela si žabáky, brala je do rukou... Vtom přímo před ní začala zlověstně bublat voda.

Vyděšeně nadskočila, pustila žabu na zem, ale ztratila přitom rovnováhu a sklouzla nohama do vody.

Přímo před ní se vynořila ošklivá, bradavičnatá aligátová hlava. Fraudy se jí dívala

do očí. Ta bestie se chystala vyjít na břeh a doběhnout si pro bezbrannou oběť.

Fraudy vykřikla, aby varovala ostatní.

Muži se okamžitě rozběhli ke břehu, ale jen Milligan byl dostatečně duchapřítomný, aby s sebou vzal pušku. Zatímco se Mullon s Pashenem snažili zvíře zahnat kamením a výkřiky, Milligan poklekl a zalícil. Hned první rána musela být smrtelná. Hlava už nebyla od Fraudy dál než tři metry.

Milligan zmáčkl spoušť. Mullon s Pashenem se lekli a Fraudy vykřikla.

Zvíře dostalo plný zásah do levého oka. Vztyčilo se, prohnu

36

lo a dostalo se tak o dva metry blíže ke břehu. Pak sebou však dlouhé, šupinaté tělo pláclo do bláta u břehu a zůstalo ležet.

Fraudy se vysvobodila z bahna a roztřeseně vyšla na břeh. Mullon ji objal a usmál se.

„To bylo o chlup, jak se říká," zamumlal.

„Byla jsem neopatrná," vyčítala si Fraudy a otočila se k aligátorovi. „Jak je velký?" divila se. „Mohli byste mi ho vytáhnout na břeh? Ráda bych si ho prohlédla."

Mullon se smíchem přitakal.

Když kořist vyvlekli na břeh, na první pohled bylo jasné, že se zvíře ve všech ohledech podobá pozemským krokodýlům. Vývoj na obou planetách tudíž musel probíhat velmi podobně.

Při pitvě zvířete narazili na zajímavou věc: Hluboko v hrdle mělo něco modrého. Když to vytáhli ven, vypadalo to jako kousek modré látky.

„Sežral mrtvolu," poznamenal Mullon. „A v krku mu uvízl kus oděvu."

Fraudy však nemínila žertovat.

„Potřebovala bych laboratoř," vzdychla. „Ráda bych věděla, co to je."

Mullon zvedl modrou věc ze země a prohlížel si ji zblízka.

„No, je to kousek látky, co jiného?"

Fraudy se rozzlobila.

„A jak by se sem do té pustiny asi tak dostala?"

„Možná je to tatáž řeka, která teče kolem Greenwiche. Někdo tam zahodil do vody staré šaty a tenhle krokodýl je sežral."

To bylo docela rozumné vysvětlení, natolik rozumné, že na tu modrou věc zapomněli, a když si ji po pár hodinách chtěli znovu prohlédnout, už ji nemohli najít. Pročesali celý ostrov, ale látka zmizela.

„Že by ji odnesl vítr?" řekl Milligan.

„Bylo to nasáklé vodou," poznamenala Fraudy. „A kromě toho přece nezavanul

ani vánek!"

Po pečlivém prohledání ostrova museli konstatovat, že látka

37

|

už na ostrově není. Mohli vyslovovat spoustu domněnek, to ano, ale nic nevěděli. Ne, nic nevěděli.

^ ^ ^ ;

Den pomalu končil. Nedopřáli si téměř žádný odpočinek, protože byli fascinováni Fraudinou pitvou aligátora. Děla si pečlivě poznámky a neskrývala pýchu, že objevila, prohlédla a klasifikovala nový druh zvířete.

Po večeri Mullon rozdělil stráž. Vysvětloval mužům, oč jde:

„Dejme tomu, že máme skutečně co dělat s nepřítelem nebo se zvědavcem, který nedá pokoj, dokud si nás neprohlédne pořádně zblízka. Myslím, že se k nám znovu přiblíží pod rouškou noci, Musíme tedy hlídat. Naším cílem je: buď s ním vyjednávat, anebo ho zajmout a přinutit, aby opravil naše baterie."

Milligan přikývl.

„A co," zeptal se Pashen, „si mám pod tím neznámým vlastně představit?"

Mullon odpověděl s úsměvem. „Rozehřejte svou fantazii, Pashene."

^ . A ^

Uprostřed noci Mullon nadskočil a vzbudil se. Podle jeho odhadu neuplynula ani hodina od chvíle, kdy ho Milligan vzbudil. Proč se probral?

Zpola se zvedl a po čtyřech se vyplazil ze stanu, aby nevzbudil Fraudy. Když vyšel ven, uslyšel od řeky zasténání. „Milligane?" zeptal se tiše.

Jako odpověď přišlo další zasténání.

Mullon popadl pušku a odplazil se k místu, kde Milligan zaujal strážní pozici. Neurazil však ani tři metry, když strnul, protože uviděl něco, co upoutalo jeho pozornost.

Na hladině u břehu se vznášela bludná světélka. Tvarem se podobala svatojánským ohňům, které pozorovali den předtím. Tyhle však byly modré a nejméně pětkrát větší.

Modré plamínky jako by přicházely přes řeku. První z nich už dospěly ke břehu a

mířily k místu, kde měl Milligan držet stráž.

Milligan? Co se mu stalo?

Mullon rychle vykročil, ale v té chvíli se na něj z výšky cosi sneslo, měkce to na něj zatlačilo, zabránilo mu to v dalším pohybu a přitisklo ho to k zemi. Pokusil se vstát, ta nevysvětlitelná síla však byla nepřekonatelná.

Ztěžka se mu dýchalo. Chtěl volat o pomoc, ale jenom zachroptěl. To byl asi stejný zvuk, jaký před chvílí vydal Milligan, pomyslel si.

Ještě si stačil všimnout, jak se modré plameny blíží. Z Fraudina stanu uslyšel přidušený výkřik a pak byl tlak na jeho tělo tak silný, že ztratil vědomí.

<- *- ^

Když přišel k sobě, ležel v rozlehlé, potemnělé místnosti na rovné, studené, pevné podlaze. Nezřetelně kolem sebe viděl obrysy cizokrajných předmětů.

Pokusil se vstát, ale opět narazil na neznámý tlak, který mu to nedovolil.

Zajali nás, konstatoval. Ale kdo? A kde jsou ostatní?

Zavolal jména svých druhů a odněkud z Šera mu odpověděl Milligan: „Tady jsem, šéfe! Ležím na zemi a nemůžu se hnout.“

„Já jsem na tom stejně,“ zvolal Mullon. „Kde to asi jsme?“

Z temnoty se ozval třetí hlas: Fraudy.

O Čtvrt hodiny později se probral i Pashen. Pak konstatovali, že všichni Čtyři byli přepadeni a zajati stejným způsobem: modrá světla, stupňující se tlak... A teď se nikdo z nich nemohl ani hnout.

„Nezbývá nám nic jiného než prostě čekat,“ řekl nakonec Mullon. „Určitě nás sem nedonesli, aby nás nechali zemřít hlady. Myslím, že se na nás někdo přijde podívat... Pak si mu budeme moci postěžovat.“

^ x ^

Trvalo to celou věčnost. Zajatci si krátili Čas vyslovováním domněnek o svém vězení. Po několika hodinách bylo najednou kdesi vzadu slyšet podivné cvrlikání. Čtveřice okamžitě zmlkla a naslouchala blížícím se zvukům. Mullonovi se zdálo, že v dálce vidí namodralý lesk, ale dál se se svým pozorováním nedostal, protože v té chvíli se všude rozzářila zářivá, bílá světla.

Mullon zavřel oči, protože ho to oslnilo. Když je pak pomalu a opatrně otevíral, objevil šikmo nad sebou průhlednou kouli o průměru půl metru. Uprostřed měla něco jako vlákno.

Žárovka! Panebože! To musí být žárovka!

V té chvíli Fraudy vykřikla: „Támhle je ten náš modrý hadr!“

Mullon se otočil na bok. Fraudy ležela jen pár metrů od něj a vedle ní se těsně nad zemí vznášel kus modré látky, který našli v krokodýlově chřtánu - neustále se to hýbalo a chvělo, měnilo to barvu z temně fialové do tyrkysové a vydávalo to ty cvrlikavé zvuky.

Ze zadu se přibližovalo ještě víc takových modrých kousků. Pluly nad zemí, jako by pro ně neplatila gravitace, obklopovaly své zajatce, měnily barvy a neustále bzučely a cvrlikaly.

Mullon se napřímil. Teď už mu žádný tlak v pohybu nebránil. Opatrně natáhl ruku, aby se dotkl jedné z těch modrých látek. Ta chvíli zůstala bez hnutí a pak se vrátila k ostatním.

Mullon se ohlédl. Milligan, Pashen a Fraudy byli obklopeni stejně jako on. I oni vstávali a pokoušeli se zjistit, oč jde. Avšak podle výrazů v jejich tvářích na tom byli s chápáním situace podobně jako on.

„Co je to?“ zvolal Mulligan. „Co chtějí?“

Odpověď se nabízela sama, Mullon ji měl na jazyku - ale připadala mu neuvěřitelná, takže se ji neodvažoval vyslovit. Tyhle

40

modré hadry je přepadly, zajaly, unesly! Musely to být inteligentní bytosti!

Mullon na ně zíral, ale neobjevil na nich nic víc než předtím, když jednu z nich vylovil z krokodýla. Tyto hadry neměly žádnou strukturu, žádné končetiny, nic podobného. Byly homogenní a elastické. Měnily barvu a vydávaly zvuky.

Divadlo, které mátl a fascinovalo zároveň.

„Nic nám neudělají,“ zvolala najednou Fraudy. „Vždyť jsme jednoho z nich zachránili z aligátora!“

^ A ^

Fraudy měla pravdu.

Chování modrých bytostí bylo sice nezvyklé, ale v žádném případě nebylo nepřátelské. Chvillemi měli dokonce dojem, jako by Modří tančili kolem dokola jen proto, aby si je usmířili a zbavili je způsobeného šoku. I zmizení gravitačních pout tomu nasvědčovalo.

Přesto Mullon cítil, že se ocitl tváří v tvář těžkému úkolu. Plně si uvědomoval, že nesmí na tak neobvyklé tvory uplatňovat pozemskou logiku. Třeba zmizení gravitačních pout znamenalo pravý opak, než si myslel.

„Pojďte sem!“ přikázal svým lidem. „Kdo má zbraně?“

Milligan měl za pasem pistoli. Pashen také.

„Nejdřív musíme zjistit," vysvětloval Mullon, „kde vlastně jsme, jak se odtud dostaneme, co nám ti Modří vlastně chtějí a zda jsou schopni opravit naši helikoptéru. Všechno ostatní teprve potom."

Když zajatci vstali. Modří přestali tančit. Jejich cvrlikání bylo tišší a také už neměnili tak rychle barvu.

„Ano," vzdychl Milligan. „Ale jak se to všechno dozvíme?"

„Nějaký východ tu být musí?" domníval se Mullon. „Půjdeme ven a porozhlédneme se. Řekl bych, že jsme se ocitli někde uprostřed džungle. Na ostrově určitě nejsme. Já..."

41

„Podívej!" přerušila ho Fraudy. „Letí pryč... Ne, teď se zastavili..."

Skupina modrých bytostí se pohnula, byla asi deset metrů daleko a proklouzla mezi dvěma přístroji. Pak se však znovu zastavila a dva Modří se vraceli, jako by chtěli své zajatce vyzvat k následování.

„Takže kupředu!" rozhodl Mullon. „Chtějí nám něco ukázat!"

, Modří se pohybovali podstatně rychleji, než dokázali lidé. Pravidelně klouzali o pár metrů dál, počkali, až je lidé doženou, a pak znovu ulétli.

Tímto způsobem byl Mullon a jeho druzi provedeni celým sálem - rozlehlým obdélníkovým prostorem o padesátí metrech délky a třiceti metrech šířky. Výška stropu představovala asi čtyři metry.

Na konci sálu bylo několik východů. Neměly dveře a vedly do chodeb, které byly osvětleny obdobně jako sál. Modří zvolili prostřední chodbu. Dostali se tudy do asi dva metry vysoké chodby, která zvolna stoupala.

Mullon mašuroval vpředu, takže jako první spatřil šedivou skvrnu na konci chodby a pocítil slabý průvan.

O pár minut později se ukázalo, že ta šedivá skvrna není nic jiného než ranní světlo. Chodba ústila do úbočí kopce, zvedajícího se nad džunglí.

Kopec byl natolik vysoký, že od konce chodby mohli pozorovat zelené panoráma střechy džungle. Daleko na východě Mullon viděl tmavý stín: řeku. Byla to řeka, na které ležel jejich ostrov?

Když se Mullon rozhlédl, objevil na úbočí východy i z dalších chodeb. Vyplovala z nich hejna modrých tvorů a připojovala se k těm, kteří vyvedli lidi z podzemí. Teď jich mohlo být tak dvě sté. Mullon si říkal, že pokud dojde k nějaké provokaci, pak se to musí stát nyní.

Ale modré bytosti se chovaly přátelsky. Mullon se mohl bez

42

problémů obrátit na své přátele a poradit se s nimi, jak by se co nejrychleji dostali zpátky k řece.

Ale najednou měl divný pocit. Bylo mu, jako by gravitace přestala existovat. Pak zjistil, že je to pravda, protože se vznesl a plul ve výšce asi pěti metrů.

Ostatní na něj zděšeně zírali.

„Co to je?" zvolal Milligan. „Mám střílet, šéfe?"

„Ne!" volal Mullon. „Nechtě pistoli, kde je! Myslím, že..."

V té chvíli vyjekla Fraudy. Zapotácela se a vznesla se vzhůru k manželovi. „Co to je?" ječela. „Co to s námi dělají?"

„Jen klid!" smál se Milligan. „Asi nám chtějí pomoci k řece."

„Jak? Přeletíme stromy?"

Mullon kývl,

„Disponuji úžasnými schopnostmi. Stejně gravitační pole, které nám nedovolilo ani se pohnout, nás teď odnese zpět."

Jakoby na stvrzení jeho slov se k nim vznesli i zbývající dva muži. Mezitím se Modří pohnuli a v sevřené formaci pluli směrem k džungli. Skupina Pozemšťanů se také rozlétla. Rychlost letu prudce rostla, až nakonec Mullonovi kolem uší hvízdal vítr. Musel se obdivovat tomu, co modré bytosti dokáží. Jak to jen mohly zvládnout?

Asi po půlhodině Mullon a jeho doprovod dorazili ke břehu široké pralesní řeky. Dále pak pokračovali při břehu a asi za hodinu se v řece objevila řada ostrůvků. Na jednom z nich postával tiše a mírumilovně vrtulník.

Pro modré trpaslíky nebyla voda žádnou překážkou. O několik okamžiků později Mullon a jeho druzi měkce přistáli na svém ostrově.

Modří kolem vrtulníku utvořili kruh, jako by věděli, že zájem Pozemšťanů patří právě jemu,

Mullon nasedl a nastartoval, ale výsledek byl stejný jako včera ~ nic se nerozsvítilo, žádná energie.

Mullon byl zklamán. Sklonil se a otevřel klapku, ukrývající

43

baterie. Uvolnil malou krabici z kontaktů a vytáhl ji. Pak s ní vystoupil ven.

„Nic," vysvětloval svým druhům. „Uvidíme, co na to řeknou Modří."

Položil baterii na zem přímo před jednu z modrých bytostí. Trochu pochyboval, zda ho pochopí, ale sotva ji odložil, už se na ni modří trpaslíci vrhli, jako by ji chtěli rozebrat na součástky.

Ani jeden z nich se jí však nedotkl, přestože se k ní snesli do nejtěsnější blízkosti. Za chvíli se stáhli trochu zpět a asi se radili/soudě podle jejich švitoření. Brzy nato

se zformovali do letového tvaru, a aniž by proti tomu mohli lidé cokoliv podniknout, zvedli je do výšky i s jejich baterií a rozletěli se zpátky ke břehu.

V divokém letu se vrátili až na kopec. Modří tam něžně odložili své pasažéry a zmizeli v útrobách kopce. Mullon je následoval se svými druhy a s baterií v náručí.

Cesta vedla zpátky do haly, ve které se před několika hodinami probudili. Modří se shromáždili u jednoho z krabicových přístrojů.

Krabice měla základnu asi dvaceti čtverečních metrů a dosahovala až ke stropu. Byla z nějakého kovu.

Vtom se otevřely tajné dveře - očividně automaticky - a uvnitř krabice se rozsvítilo.

Mullon se protáhl nízkými dvířky a Milligan ho následoval. Uvnitř našli kruhovitý disk o průměru tří a půl metru. Byl průhledný, jakoby z plastiku, a spočíval na ose. Na dvou stranách vězel v jakýchsi krabičkách. Jako by se v nich chtěl nabrousit.

„To je influenční stroj," vyhrkl Mullon. „A pěkně velký!"

Milliganovi to nic neříkalo, a Mullon mu vysvětlil: „Je to přístroj na výrobu napětí. Používal se asi před dvěma sty lety na Zemi při prvních pokusech s elektřinou."

„A tímhle chcete nabít baterii?"

„Ano. Jenom je otázkou, kdo tím bude točit."

44

Jako by Modří jeho myšlence porozuměli, průhledný disk se. najednou roztočil. Mullon na nic nečekal a připojil baterii k drátům, které vedly od přístroje. Přeskočila z nich jiskra a Milligan zajásal.

Mullon přikývl.

„Jsou divní," řekl. „Sami dokáží s elektřinou a gravitací zázraky, ale co se týče přístrojů na výrobu elektřiny, jsou sto let za opicemi. Zvláštní bytosti!"

-> > ^

O pět hodin později byla baterie nabitá.

„Teď bychom ji mohli zabudovat a vrátit se sem s vrtulníkem dobít ostatní baterie," vysvětloval Mullon. „Kdybychom jim tak uměli vysvětlit, že se chceme vrátit na ostrov."

Sotva to dopověděl. Modří se pohnuli směrem k východu.

„Teď nemusíme jít všichni," rozhodl Mullon. „Fraudy s Milliganem tu můžou zůstat. Pashen půjde se mnou a pomůže mi."

„Dobrá," zabručel Pashen.

V té chvíli se stalo cosi podivného: Skupina modrých trpaslíků se rozdělila. Zhruba polovina malých bytostí, tedy asi stovka, zmizela v nejrůznějších otvorech na úbočí svahu. Ostatní zůstali.

Mullon cítil, jak se zvedá a stoupá vzhůru. Pashen ho následoval. Ale Fraudy s Milliganem zůstali dole! Muflona z toho až zamrazilo, protože to vypadalo, že modří trpaslíci snad umějí číst myšlenky! Byli to telepati!

Kromě parapsychických schopností, projevujících se tím, že vyzařovali silová pole, v sobě měli ještě parapsychickou sílu telepatie. To byly vyloženě projevy vysoké inteligence. Žádné srovnání s dobráckými, avšak polointeligentními mungy. Mullon pochopil, že s modřími trpaslíky budou muset i do budoucna zůstat dobrými přáteli.

45

^ A ^

„Nádherný zvuk!" pochvaloval si Mullon, když nastavil kontrolky vrtulníku a uslyšel šum vysílačky.

Pashen na to odpověděl: „Přitom jsme si mysleli, že se po zbytek života budeme muset odívat do listí a živit se krokodýlím masem, že?"

Zavřel bateriový prostor a prudce vstal. Jenomže během práce mu zdřevěněly nohy a teď ho neposlouchaly. Vstal, zapotácel se, chtěl uhnout Mullonovi a ztěžka dopadl na bok.

„Kručí!" zaklel.

V pravé ruce držel malé kleště, a právě pravou rukou se snažil zachytit, aby neupadl. Přejel kleštěmi přes kontrolní tabuli vysílačky.

Mullon vyskočil. Na první pohled mu bylo jasné, jakou škodu kleště způsobily. Několik tlačítek to vytrhlo, promáčklo to obrazovku měřícího přístroje a hlavní kontrolka oslepla. Bzučení vysílačky ztichlo.

„Co to bylo, kčertu?" nadával Mullon.

Pashen se chytil za hlavu a zasténal. „Praštil jsem se do palice, a pořádně!"

„Posaďte se a počkejte, až vám bude líp!" přikázal Mullon.

Vlastně se zlobil, ale pochopil, že Pashenovi nemůže nic vyčítat. Tento muž prostě jenom vstal a uklouzl, to bylo všechno. Znovu se posadil do pilotního křesla. Pak se vyklonil a zvolal:

„Už se umíme pohybovat vlastní silou! Letíme ke kopci!"

Pashen na něj překvapeně hleděl a úplně se vyděsil, když viděl, jak se modří

trpaslíci poslušně formují a letí domů.

„Vy s nimi mluvíte? A oni vám rozumějí?"

„Asi ano, jak to vypadá, že?" odpověděl Mullon. „Viděl jste, jak se okamžitě vydali na zpáteční cestu?"

„Ano... Ale myslíte, že se mezitím naučili anglicky?"

Mullon pokrčil rameny. Neměl v úmyslu nic prozrazovat, dokud nebude mít v rukou výsledky testů Modrých.

46

„Nevím jak," konstatoval, „ale rozumějí mi."

Zanedlouho přistáli na úbočí kopce a chystali se postavit stany. Trpaslíci proti tomu nic neměli - naopak - díky svým para-psychickým silám se snažili pomáhat.

Když se setmělo, zmizeli ve vchodech do podzemí a nikdo je pak už neviděl.

Po jídle Mullon rozdělil hlídky. Sám si dobrovolně vzal hned tu první. Chtěl se pokusit opravit vysílačku helikoptéry. Uvědomil si totiž, že o nich v Greenwich! už dobrých Šedesát hodin nikdo neslyšel.

Kdo znal Hollandera tak dobře jako Mullon, pro toho nebylo nijak těžké pochopit, že Hollander mohl tento fakt docela dobře zneužít.

Nechal pušku ležet na místě, kde měl držet hlídku, a vylezl do kabiny vrtulníku. Otevřel ji, nastoupil dovnitř a zapnul poziční světla, aby se mohl podívat na vysílačku. Po hodině usilovné a pečlivé práce se mu podařilo získat určitý přehled. Pak se pustil do postupné kontroly útroby vysílačky.

Vtom za sebou uslyšel nějaký tichý zvuk a rychle se otočil. Z temnoty se vynořila Pashenova tvář. Mullon ho neslyšel přicházet. Pashen stál na žebříku a bez hnutí zíral na Mullona.

„Vy jste mě ale vyděsil, člověče!" zaúpěl Mullon. „Co tady chcete?"

„Hledám muže, který uprostřed noci opustil své strážní stanoviště!"

Mullon se zarazil.

„Nechtě toho, člověče! Mám důležitější práci než počítat komáry, co létají kolem vašeho stanu."

Pashen zavrtěl hlavou.

„Tu vysílačku už nebudete potřebovat, Mullone," řekl dutě.

Mullon najednou něco vytušil - a bylo to natolik děsivé, že potřeboval několik vteřin k tomu, aby se vzpamatoval.

„Proč ne?"

Pashen se posměšně zašklebit.

47

„Vy jste si toho ještě nevšiml?"

Získat čas, říkal si Mullon v duchu, hlavně získat Čas. Možná že někdo jejich rozhovor slyšel a teď přijde.

„Jo, jistě," odpověděl. „Měl jsem si toho všimnout už dávno, co?"

Pashen měl patrně chuť do řeči.

„Ano? A kdypak?"

„Už v horách. Jak jste zázračně objevil tu skrytou závalu."

Pashen nehnul ani brvou.

„Jste dobřej pozorovatel. Ale bohužel trochu opožděnej."

„Ano," vzdychl Muflon. „To asi máte pravdu. Takže ani ta vysílačka neselhala vlastní vinou, že? Musel jste zabránit tomu, abych se ohlásil v Greenwichi? Kdybych vysílal, co by to změnilo na vašich plánech?"

„Na mých plánech vůbec nic," přiznal Pashen, „ale na Hollanderových ano. Jenom on se smí dozvědět o existenci modrých trpaslíků, jinak nikdo."

„Aha," odpověděl Mullon. „Myslíte si, že Modré využije."

„To docela určitě."

„A co mi povíte o té zradě, které jste se dopustil?"

Pashen pokrčil rameny.

„Hollander umí své muže odměnit. Aby vám bylo jasno - jakmile se chopí moci, bude tady po demokracii."

„To vám rád věřím," posmíval se Mullon. „Ale jak vás chce odměnit? Peníze vám nemůže dát. Tak co tedy?"

„Možná mě jmenuje guvernérem. Budu zaručeně prvním, koho odmění."

Mullon přitakal.

„Ale Jednoho dne vás bude mít plné zuby, protože toho moc víte. Pošle někoho, aby vás zabil - přesně tak jako poslal vás, abyste zabil mě."

„To je riziko podnikání...", řekl Pashen a tasil pistoli.

Mullon uskočil stranou a snažil se uhnout, ale pak se před ním zablesklo, ucítil ránu v hrudi a ztratil vědomí.

48

Pashen potřeboval čtyři vteřiny, aby vytáhl bezvládné tělo ven a shodil je na zem. Mullonovy vytrěštěné oči a vlácnost jeho těla mu byly dostatečným důkazem, že je mrtev.

Když zavíral kabinu, od stanů se ozvaly vzrušené výkřiky. Pashen nastartoval motory a vzlétl k nebi jako střela. Vystoupal do výšky pěti set metrů a namířil si to k západu.

^ A ^

Když se Mullon probral, cítil se všelijak. Hlavně netušil, kde je a co se to s ním vlastně stalo. Pak jako by tenkým závojem spatřil jakousi povědomou tvář.

Fraudinu tvář.

Změnila se. Oči měla propadlé a kolem nich rudé kruhy.

„Fraudy!“ zašeptal Mullon.

Závoj zmizel, Fraudina tvář se přibližovala.

„Co je... Kde to jsem...?“

„V bezpečí,“ odpověděla Fraudy něžně a se slzami v očích. „U mé ve stanu.“

Pak se dovnitř vsunula Milliganova ramenatá postava. „Všechno je v pořádku, madam,“ řekl. „Modří se rychle blíží. O, šéf už je vzhůru?“

„Jak dlouho tu ležím?“ zeptal se Mullon.

„Hodně dlouho,“ odpověděla opatrně Fraudy.

„Řekni mi přesně... jak dlouho?“

„Třiadvacet dní.“

Mullon zasténal-

„Co se stalo?“

„Nesmíš tolik mluvit,“ zašeptala .Fraudy. „Ještě zdaleka ses neuzdravil!“

„Prosím, řekni mi to!“ šeptal Mullon. „Musím to vědět!“

Fraudy váhala.

„Prosím...“

„Našli jsme tě na místě, kde stál vrtulník. Měl jsi Čistý prů-

49

střel srdce. Byl jsi mrtvý! Pashen s vrtulníkem zmizel. Odnесли jsme tě do stanu a vtom se zjevili modří trpaslíci. Hned věděli, co se stalo. Postarali se o tebe. Odstranili projektil a dali nám na vědomí, že tě možná zachrání.

Netuším, jak to udělali, ale po několika hodinách jsi znovu "začal dýchat. Zavřel jsi oči. Spal jsi. Modří se o tebe dál starali. Musejí to být úžasní lékaři, byl jsi den ode dne lepší a lepší. A dnes ses poprvé probрал. To Je všechno."

„Jinak se nic nestalo?“ naléhal Mullon. „Pashen... Hollander...?“

Fraudy zavrtěla hlavou.

„Ne, nic. Žijeme tu sami mezi modrými trpaslíky.“

„Tak to je dobře... Ooooch.“

Klesl zpátky na lůžko a usnul.

^ x ^

Uplynulo dalších třicet Čtyřicetihodinových dní na Gray Beastu. Mullon se stále

uzdravoval. Neuměl posoudit, co to s ním Modří dělají, protože kolem něj jen tak poletovali, ale pokaždé získával nové síly. Pět dní poté, kdy se poprvé probudil, dokázal vstát a chodit.

S překvapením zjišťoval, že se Fraudy mezitím podařilo navázat s Modrými jistý druh spojení. Zajímala se o jejich způsob života, poznávala je blíž. Proto se jí také podařilo zjistit, že nikdy nechovali nepřátelské úmysly vůči čtveřici Pozemšťanů, na které narazili na ostrově.

Po třiceti dnech byl Mullon natolik zdrav, že začal přemýšlet o návratu do Greenwiche a stanovil odchod do města na zítřejší ráno. Trpaslíci dali najevo, že trojici lidí rádi odnesou přes prales.

„Ovšem nesmíme si myslet, že nás doma čekají s otevřenou náručí,“ vysvětloval Mullon Milliganovi a Fraudy. „Jsem si do-

50

konce jist, že se Hollander mezitím chopil moci. Co to znamená, asi oba víte.

Předpokládejme tedy to nejhorší: Hollander se zmocnil vlády nad lidovým shromážděním, rozpustil je a vyhlásil diktaturu. Sice ví, že jsem mrtev, ale musí počítat ještě s vámi dvěma. Pashen ho jistě také informoval o schopnostech modrých trpaslíků, takže už ví, že nejste odkázáni na pochodování pralesem. Jste pro něj nebezpeční, bude se vás snažit chytit. Je jisté, že západní okraj Greenwiche bude silně hlídán. To znamená, že do Greenwiche musíme přijít od východu.

Pak se uvidí, co se dá ve městě ještě dělat. Nemyslím, že by se Hollanderovi povedlo za tak krátký čas upevnit vládu. Jistě má taky nějaké vnitřní potíže, řekl bych."

^ A ^

Let probíhal rychle a bez nepříjemných událostí. Modří trpaslíci jim pomohli přistát na východním okraji města v místech, kde se mohli případně schovat před vrtulníkem, kdyby vzlétl a pátral po nich.

Tam se s nimi modří trpaslíci rozloučili.

Dva z nich však zůstali. Očividně měli udržovat spojení s ostatními. Mullon z toho měl radost a požádal Fraudy, aby jim sdělila jeho poděkování.

Zbytek dne proběhl v nervózním vyčkávání. Jakmile se mělo setmít, Milligan se chtěl vydat do města a zjistit, co je tam nového.

^ ^ ^

Sotva slunce zapadlo, Milligan se vydal na cestu. Částečně se blížil přískoky, někde se musel i plazit. Věděl, kde je O'Bannonův dům, ale netušil, jestli je jeho ma-

51

jitel ještě vůbec naživu. Nicméně se k tomu domu opatrně blížil.

Když se znovu schoval za křovím, aby počkal a nabral dech, uslyšel kroky. Přikrčil se a prohlížel si příchozího. Viděl jenom jeho obrysy, ale poznal, že muž v ruce svírá zbraň.

„Suttney, jsi to ty?“ zeptal se kdosi od domu.

„Jo, všechno v pořádku.“

Tím byla hádanka rozlousknuta. Suttney patřil k Hollanderovým mužům, takže to tady hlídali.

„Je tu pěkná kosa,“ bručel strážný. „Rád bych věděl, proč tady musíme čumět. Milligan a Mullonova žena přece nikdy nepřijdou z tohohle směru.“

„Musíme tady stát právě proto, že si to myslíš,“ vysvětloval Suttney. „Tak chytrý jsou ti dva totiž taky,“

„No no no...“

„No jo, dobře. Zmiz a postarej se, abys západ do postele“

Strážný se ztratil bez pozdravu a Suttney převzal jeho místo.

Milligan věděl, co má udělat. Obešel Suttneye velkým obloukem a vracel se k němu z opačné strany. Těsně za ním se vztyčil a zapíchl mu hlaveň pistole do zad.

„Ani slovo!“ sykl Milligan. „Roztáhni pracky!“

Suttney mlčky a rychle poslechl. Strach ho přemohl. Milligan mu strhl zbraň z ramene.

„Tak, a teď kupředu! Pochodem v chod!“

Suttney zaváhal, ale Milligan neměl chuť ztrácet čas. Chytil Suttneye za límec a otočil ho tváří k sobě.

„Pamatuj si, chlapečku,“ okřikl ho, „ještě jednou neposlechněš a stane se ti něco ošklivého. Je tady ještě spousta jinejch strážnejch, od kterých se snadno dozvím, co chci vědět.“

Od této chvíle Suttney poslechl na slovo. Kráčel před Milliganem za město. Tam ho Milligan zastavil a řekl: „Tak, a teď mi vyklopíš všechno, co se stalo za posledních pětadvaceti dní, kamaráde. A nezapomínej přitom pochodovat. Máme před sebou dlouhou procházku.“

52

^ A ^

Krátce před východem slunce se Milligan dopotácel ke břehu řeky. Na její druhé straně čekali Mullon a Fraudy. Chtěl ji hned přeplavat, ale Mullon na něm viděl, jak je vyčerpaný, a proto zavolal: „Zůstaňte ležet a odpočiňte si. Vaše zpráva má Čas!“

Rozhodnutí však záleželo na Milliganovi. Že si lehl a skutečně odpočíval, bylo pro Mullona znamením, že se nestalo nic, co by ho nutilo ke spěchu.

Milligan spal dvě hodiny, pak vstal a přeplaval řeku.

„Teď povídejte!“ naléhal Mullon.

Milligan se zhluboka nadechl.

„Pashen přistál kousek za městem. Ještě před svítáním. Pak se proplížil k Hollanderovi a řekl mu, co udělal. Hollander ihned pochopil, že nastal jeho čas. Stovka jeho mužů vyplnila arzenál a obklíčila město dřív, než se lidi stačili probudit. Hollander je vyhnal z postelí a vyhlásil výjimečný stav. Pár lidí se mu bránilo, ale jejich odpor byl pochopitelně marný. Ti, co se bránili, byli okamžitě zajati a odvedeni - mezi jinými i O'Bannon, Wolley a pár dalších přátel. Harper je zavřeli do vraku lodi a vysvobodili Harpera s Glannonem.

Hollander pak sestavil takzvanou ochrannou jednotku, celkem pět set mužů. Jenom oni smějí být ozbrojeni.. Vybral si dobře:

Žádný z těch chlapů by se na Zemi nesměl ani ukázat.

Ale pochopitelně že se k Hollanderovi přiklonili ještě další lidé, pravděpodobně proto, aby si ušetřili nepříjemnosti. Hollander tedy terorizuje město a mimo jiné teď čeká na mě a na vaši ženu. Až nás chytí, chce se podívat na modré trpaslíky. Muž, kterého jsem vyslyšel, netuší, kdo jsou modří trpaslíci, ale tvrdí, že Hollandera velice zajímají. No, to je vlastně všechno.“

Mullon zamyšleně přikývl.

„A od koho jste se to všechno dozvěděl?“

„Od Suttneye. Chytil jsem ho na stráži. Zahnal jsem ho deset kilometrů do prerie a vyslechl jsem ho. Pak jsem s ním chodil

53

^ knihu, aby netušil, kam až se dostal. Asi ho hledají, ale do rána ho určitě nenajdou. Mimochodem, šel jsem s ním na severozápad, abychom na něj tady náhodou nenarazili.“

Mullon se smutně pousmát a řekl: „Zasloužil byste medaili, Milligane. Jakmile znovu zasedne lidové shromáždění, postarám ' se, abyste ji dostal.“

Milligan se smál.

„Díky, ale stačila by cigareta. Už mi totiž došly.“

Mullon mu jednu dal a obrátil se k Fraudy.

„Hollander se ani nesnažil zachovat aspoň zdání legality. To mu zláme vaz,

jakmile proti němu budeme moci něco podniknout."

Fraudy přikývla.

„Co uděláme teď?" chtěla vědět.

„Musíme zpátky k trpaslíkům," rozhodl Mullon. „Zprv je musíme varovat před Hollanderem, a zadruhé znamenají naši jedinou záchranu. Pokusíš se to těm dvěma vysvětlit?"

Fraudy se krátce soustředila a pak začala dvěma Modrým přenášet své myšlenky. Asi po půlhodině se pohnuli a zmizeli za řekou. Fraudy řekla: „Nemyslím, že mi rozuměli úplně všechno, ale určitě pochopili, že nám hrozí nebezpečí."

„Myslíš, že si nás tu vyzvednou?"

Fraudy pokrčila rameny.

„Snad. Kdo se v nich má vyznat?"

^ x ^

Dlouhý den proběhl takřka bez událostí.

Slunce konečně zapadlo. Mullon a Fraudy se bavili o plánech, které spřádali. Milligan seděl kousek dál a čistil zbraň, kterou sebral Suttneyovi.

Mullon najednou uslyšel, jak Milligan vyskočil a varovně křikl. Mullon se instinktivně skulil stranou a zadíval se na protější říční břeh.

54

Stál tam nějaký muž a jeho obrysy se zřetelně odrážely od zapadajícího slunce. Mullon překvapeně sledoval, jak na ně ten muž mává. Vypadal neozbrojen, alespoň pušku docela určitě neměl.

„Milligane, připravte si zbraň!" přikázal Mullon, aniž by se na Milligana obrátil. Pak křikl na neznámého za řekou: „Co chcete?"

Cizinec přiložil dlaně k ústům a volal zpátky: „Vlastně nic. Jdu náhodou kolem!"

„Pojďte sem!" přikázal Mullon.

Cizinec poslechl. Byl to dobrý plavec. Mokrý, ale s veselým úsměvem na rtech vyšel z řeky.

„Když vidím, že se tady ukrýváte, smím se domnívat, že nepatříte k Hollanderovi... Panebože, jste to vy, Mullone?!"

Muž se vyděsil. Mullon přikývl.

„Ano, jsem to já, vsutku. Nejsem ani trochu mrtvý. A kdo jste vy?"

„Jmenuji se Chellish. Myslím, že jste o mně ještě nikdy neslyšel. Dříve jsem se vždycky držel ve stínu Mistra Hollandera. Ale to, co dělá teď, se mi vůbec nelíbí. Šel jsem pryč."

„A kam jste chtěl dojít?"

„Támhle na severozápad. Prohlédl jsem si tamější. končiny z helikoptéry. Směl jsem se totiž na Hollanderův rozkaz pár hodin proletět a hledat paní Mullonovou a Milligana."

„Co jste tam nahoře chtěl dělat?"

„Je tam les - pořádný les, ne taková ošklivá džungle jako na jihu. Pocházím z Maine - z Maine na atlantském pobřeží, víte? Umím rukama lovit medvědy..., ehm, pokud to jsou medvědi mývalové, rozumí se. Však já si poradím. A kromě toho mi zůstala pistole."

Vytáhl zbraň a hodil ji Mullonovi pod nohy. Mullon ji zvedl a překvapeně se zeptal: „Co já s tím?"

„No," šklebil se Chellish, „na vašem místě bych žádnému zatracenému Chellishovi nevěřil. Vsadím se, že mi nevěříte."

55,

„Teď už je to lepší," usmál se Mullon.

„A kam máte namířeno vy," zeptal se Chellish.

Mullon se znovu usmál.

„Obávám se, že vám do toho nic není."

„Taky správně," přiznal Chellish, „Ptám se jen proto, že bych rád šel s vámi. Ve čtyřech seto lip táhne. Kdybyste byl tak laskav a přestal mi nedůvěřovat, velmi byste mě potěšil. Jsem nekonečně unaven."

Bez dalšího slova vstal, poodešel kousek po břehu a lehl si. Po chvíli jeho pravidelný dech prozrazoval, že skutečně usnul.

^ A ^

Ohledně Chellishe se nedohodli. Milligan dokonce navrhoval, že ho vzbudí a vyžene. To by bylo jistě to nejbezpečnější, ale Mullon se rozhodl dát mladíkovi šanci a vzít ho s sebou, pokud nebudou modří trpaslíci nic namítat. I Fraudy souhlasila. Milligan byl přehlasován.

Krátce po západu slunce se Chellish probudil, vstal a přišel za nimi.

„Dobrá večer," řekl zdvořile. „Už jste se nějak rozhodli?"

„Ano," odpověděl Mullon. „Vezmeme vás s sebou, pokud budou naše transportní možnosti dostačující."

Chellish zvedl obočí.

„Transportní možnosti? Vy nějaké máte?"

Mullon přikývl.

„Doufám, že je brzy spatříte."

Sotva domluvil, z pralesa se k nim přiblížila spousta modrých svítivých bodů.

Modří trpaslíci se vraceli. Mullon pozoroval užaslého Chellishe.

„Je jich asi sto padesát," ozvala se Fraudy. „Myslím, že to nestačí."

„Prosím, zjisti přesně, jestli unesou i Chellishe," požádal ji Mullon a vrátil se k mladíkovi.

56

„Co je to?" hlesl Chellish.

„To jsou naše bludičky. Bohužel jich asi bude málo. Budete tu muset počkat. Pošlu je pro vás zpátky."

„Za jak dlouho?"

„To bohužel nevím. Tyhle bytosti jsou trochu divné..."

„Chcete tvrdit, že to jsou bytosti?" přerušil ho Chellish. „A ještě ke všemu snad inteligentní?"

„Jistě..."

Mezitím přišla Fraudy a vysvětlovala, že Modří mohou vzít opravdu jen tři osoby.

„Tak to slyšíte," řekl Mullon.

„Dobrá, souhlasím," odpověděl Chellish. „Jsem vám velice vděčný. Mám asi čekat zde, že?"

„Ano, Nebude to trvat déle než tři hodiny, pak se pro vás vrátí..."

Pak už jen Chellish sledoval, jak se trojice Pozemšťanů vznáší a mizí z dohledu. Pod nimi plulo irizující modré pole. Chellish stál bez hnutí. Nakonec zavrtěl hlavou a poznamenal: „Sakra, tohle kdybych vyprávěl kapitánu Blaileyovi, řekl by mi, že jsem vypil příliš mnoho kořalky."

Pak se posadil, zvedl levou ruku a nastavil něco na náramkových hodinkách. Nakonec k nim sklonil hlavu a polohlasem řekl:

„Sunny Maid, Sunny Maid, Sunny Maid."

Vmžiku se z náramkové vysílačky ozvala odpověď: „Nechal jste na sebe dlouho čekat. To jsem já, Blailey osobně. Mluvte!"

Přesně podle dohody Chellish řekl: „Promiňte, pane, ale žádného Blaileye neznám."

„Čert vás vem. Tak dobře: Sunny Maid je nejkrásnější děvče Kansasu. A teď už začněte!"

Chellish se zakřenil a spustil svou zprávu.

Vyprávěl o tom, jak sto kilometrů od Greenwiche přistál v údolí se svou Gazelou a jak se po třech dlouhých dnech pracoval až do Greenwiche. Ve městě vládl chaos, neměl žádnou práci s tím, aby neprozradil svou identitu. Město bylo vzhůru

nohama. *Tím* těžší pro něj bylo nechat se Hollanderovi poznat a nedat ho i s jeho náhody zatknout a odvézt k potrestání na Zemi.

Za těch pět dní, kdy se zdržoval v Greenwichi, zjistil vše, co potřeboval a pak se vydal hledat dva pohřešované. Místo dvou našel tři. Nakonec ještě vyličil, co viděl při odletu Mullonovy trojice.

„To snad nemyslíte vážně," bručel Blailey. „Asi jste vypil příliš mnoho osídlenecké kořalky!"

„Taky jsem si to nejdřív myslel, pane. Ale celá ta událost netrvala déle než deset minut a po celou tu dobu jsem se štípal do ruky."

„Ano? A teď se pro vás mají vrátit?"

„Ano, pane."

„Tak se tedy nechte odnést a příležitostně se mi zase ozvěte! Konec!"

Chellish vypnul vysílačku, opřel se zády o břeh a čekal.

<> A ^

V průzkumném kosmickém člunu typu Gazela, který stál daleko na západě v horách, odesílal kapitán Blailey zašifrovanou hyperzprávu pro Zemi. Po hodině dostal odpověď. Zněla: „Dále pozorovat. Zatím nezasahovat. Pravidelně informovat."

Blailey uznale hvízdal, když rozšifroval signál: „To byl Rhodan osobně!" divil se. „Ta záležitost na Grey Beastu mu asi leží na srdci!"

Pak vstal a posadil se do pohodlné pohovky.

„Když o tom tak uvažuji," mumlal si pro sebe, „ten Mullon je správný chlap. Asi se z ty šlamastiky vyhrabe i bez naší pomoci."

Potom se otočil na spojaře: „Nespěte, Lowelle!" řekl. „Sunny Maid se může každou chvíli ozvat!"

57